

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτά

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Αρ. 10

Ἐν τῇ ἀλλοδατῇ. . . . . Φρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐν ἰδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 25.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Συμφορὰ καὶ φιλανθρωπία.
- Ἐπιστολαί.
- Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα. (Ἐντυπώσεις).
- Περὶ ἡγεσίας.
- Βιβλιοκρισία. (Οἱ Ναβαρράτοι ἐν Ἑλλάδι).
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων (Διακρίσεις; δια-
κρίσεων. — Νέα ἐπιπέτασι τοῦ Ἀσασίφ).
- Ἐντυματικά ἀσκήσεις. — Ἀδύσεις.
- ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ Δόξα καὶ Ἔρως Μυθιστόρημα (τέλος).

ΕΡΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐνβλέμμα. Ἐφ' ὅσον ὀκτωμικὸς πλέον καταστάς Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, πότε κλαίων, πότε γελῶν, πότε ἐλπίζων, πότε ἀπελπίζων ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ βαδίζῃ τὴν ἐκτὸς τῶν συνόρων ἀγούσαν, ἐκουσίως τὴν φορὰν ταύτην καὶ οὐχὶ ἀνευ περισκευῆδος ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος εἰς τὰς ἀπειλάς τῶν Βουλγάρων ὅτι, ἂν δὲν τοῖς παραχωρηθῶσιν ὅσα θέλουσι, καὶ δὲν θέλουσι, θὰ σφάξωσι καὶ θὰ σφαγῶσιν, ἀντιτάσσει παρατεταμένον μείδιμα, ἐφ' ὅσον ἡ ληστρικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Μακεδονίας δὲν ἀριθμῆται μεταξὺ τῶν συμμοριτῶν καὶ ἡγεμόνας ἐφ' ὅσον τέλος ἡ Βουλγαρικὴ δημοκρατία, δὲν ἤρξατο νὰ καταρτίξῃ εἰσέτι τὸ πολίτευμά της. . . . Δυνάμεθα νὰ ρίψωμεν καὶ ἐν βῆμα εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν.

Πῶς διάγουσι λοιπὸν τὸν βίον οἱ θεσπέσιοι ἀναμορφωταί; πῶς εὐρίσκουσι τὴν ἐξουσίαν, ἢν, διαδεχθέντες τοὺς ἀκρίτους, καίτοι ὑπὸ δίκην αὐτοὶ, κατέκτησαν; ποῦ εἶνε ἡ ὑπεσχημένη ἀγρία ἐν τῇ τόλμῃ αὐτῆς πολιτικῇ; τί ἀντέταξαν εἰς τὰς καθημερινὰς προσβολὰς τῆς Πύλης τῆς διωκούσης τοὺς δυνάμενους πῶς νὰ ἐργασθῶσι Προξένους ἡμῶν, καὶ ριπτούσης τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας εἰς τὰ λογοκριτικὰ ἀφοδευτήρια;

Τὸ καθ' ἡμᾶς αἰετοὶ τοῦλάχιστον οὐδενὸς ἐτέροιο κυβερνητικοῦ ἔργου ἀντελήφθημεν, πλὴν ἰκανῶν πολυδαπάνων οἰκίσκων, ἐκ σφρηγιάτων λίθων ἐκτισμένων, οὗς ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὡς ἄλλη Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ἀνευ σκοποῦ τινος λογικοῦ, διέσπειρε πολλαχοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ δὴ καὶ ἀπέναντι τοῦ κλασικοῦ Θησαυροῦ! . . . Ἄ! . . . ἐλησημονήσαμεν!

Κατεβιβάσθη καὶ ἡ ὁδὸς Ἀμπελοκήπων, ἐπέεσταθῆ μέχρις αὐτῆς, τὸ καλφίδιον καὶ ἐσχεδιάσθη καλλιτεχνικώτατα ἐπὶ τοῦ γάρτου ἐν θωρηκτὸν ναρκοβόλλον.

Καὶ ὀλίγη ἱστορία. Ἐν τῷ Χρῆσθῳ τῶν Ἀθηναίων ἐδημοσιεύθη ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ νέου, οὐτινὸς εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι ἐκτιμᾶμεν τὸν πρὸς τὴν ἐπιστήμην του—ἦτις δὲν εἶνε ἡ ἱστορία—ἀ-

ληθῆ ἔρωτα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐνθουσιασμοὺς του. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς περικοπὴ ἢν ἐκ καθήκοντος, ὡς προωρισμένην νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν πολλῶν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν ἀνευ ἀνακρίσεως.

Ἴδου ἡ περικοπὴ:
 « . . . Ἦδὴ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀτυχοῦς Ἀυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας μετὰ τῆς θυγατρὸς του Σοφίας τῆς ΜΟΝΗΣ ἀπογόνου τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ οἴκου μετὰ τὸ ἀτυχὲς ἐθνικὸν ναυάγιον κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ὁ Θωμᾶς ἐτελεύτησε καὶ ἡ εὐγενὴς Ἑλληνίς μὲ μόνον ἐνδοξοὺς ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος μεγαλείου ἔζη Ὀρφανὴ εἰς τὰ ξένα. . . !!!

Ἰδὼν ὁ Γ' βασιλεὺς τῆς Ῥωσσίας τῷ 1467 νυμφεύεται τὴν ὀρφανὴν ταύτην ὀρθόδοξον ἡγεμονίδα μεγαλοπρεπῶς πρὸ τῆς Ἑλληνίδος βασιλίσσης Σοφίας ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς τότε πρωτεύουσας τοῦ κράτους Μόσχας καὶ ἡ Ῥωσσία ὡς πολῦτιμον προῖκα λαμβάνει παρὰ τῆς ὀρφανῆς κόρης τὸ Σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸν ὠρατὸν δικέφαλον Ἄετόν!

Καὶ οὕτως ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ἀποῦ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς Αὐτῆς ἡμέρας ἔδωκεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν τὸν χριστιανισμὸν, κατὰ τὴν φρικαλέαν νύκτα τοῦ ναυαγίου Αὐτῆς καὶ αὐτὸ τὸ πολῦτιμον παραδίδει τοῦ Ἑλληνικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου κειμήλιον, δι' οὗ οἱ Ῥῶσοι Αὐτοκράτορες ἔκτοτε περικομοῦσι τὸ ἑαυτῶν Στέμμα.»

Οὐδὲν τῶν ἀνω ἀναληθέστερον.

Ὁ δεσπότης τοῦ Μωρέως καὶ πρίγκιψ Ἀχαΐας (1428-1460) Θωμᾶς ὁ Παλαιολόγος, ἔσχε οὐχὶ ἘΝ ἌΛΛᾶ ΤΕΣΣΑΡΑ τέκνα.

α') Τὴν Ἑλένην (τὴν ὡς μοναχὴν Ὑπομονὴν) νυμφευθεὶσαν τῷ 1446 Δάζαρον τὸν δεσπότην τῆς Σερβίας.

β') Τὸν Διάδοχον Ἀνδρέαν, παραχωρήσαντα τὰ δικαιώματά του τῷ 1494 τῷ Καρόλῳ Η' τῆς Γαλλίας, καὶ τῇ 7 Ἀπριλίου 1504 τῷ Φερδινάνδῳ τῆς Ἰσπανίας, νυμφευθεὶσα Ἰταλίδα, καὶ ἀγνοουμένων τῶν ἀπογόνων του.

γ') Τὸν Μαρουῆλ ἀποκτήσαντα δύο υἱοὺς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν μετὰ ταῦτα ὡς Μωχμεθανὸν Μωάμεθ πασᾶν + 1520. Καὶ

δ') καὶ τελευταῖον τὴν πολυθρύλητον Σοφίαν + 1503, νυμφευθεῖσαν α'. τῷ 1466 Ἰταλὸν ἐκ τοῦ οἴκου Caracciolo, καὶ β'. τῷ 1472 Ἰδὼν τὸν Γ' Τζάρον τῆς Ῥωσσίας, τὸν φοβερὸν ἐκείνον ἄνθρωπον τὸν

πνίξαντα τὸσας συζύγους! εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποῦ ἐλιποθύμουν οἱ δειλοὶ καὶ αἰ γυναῖκες, ὅστις ὅμως δὲν νύτυχῆσεν ἐξ ἀρρενογονίας νὰ συνεχίσῃ μέχρι σήμερον τὴν κληρονομικὴν ἐξουσίαν του διότι οἱ σημερινοὶ Τζάροι εἶνε φεῦ! . . . Γερμανοί! . . . Ἡ μόνη θυγάτηρ τῆς Σοφίας (τῆς καὶ Ζωῆς ὀνομαζομένης) Ἑλένη, ἐνυμφεῦθη χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα, Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας. . . ἂν ὅμως μετεβιβάσθη καὶ εἰς αὐτὸν ὡς προῖξ τὸ στέμμα (!) ἀγνοοῦμεν.

Τόσα θὰ εἶπῃτε: Ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ τὴν πρωτεύουσαν ἔθνος τινὸς δικαίωματι δυνάμει ἔχει ἀνάγκην τίτλων ἰδιοκτησίας; Δὲν λέγομεν τούναντιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν κανόνα «τὸ περιττὸν δὲν βλέπτει». Ἄλλως τε καὶ ἐὰν ὁ Θωμᾶς μετὰ τῆς χήρας θυγατρὸς του ἐπώλησε καὶ τὸ κράτος του; εἶχε τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους, καὶ ὡς ἔχων ἀρρενα διάδοχον, καὶ ὡς μὴ γενόμενος αὐτὸς κἂν αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου τοῦ τελευταίου Ἑλληνοῦ Αὐτοκράτορος; Καὶ ἀνέπωλει τις τὸ στέμμα του—ἰκανῶς πολῦτιμον δυν—ἠδύνατο ἀρὰ γε νὰ πωλήσῃ καὶ τὸν λαόν του, ὅστις τότε συχνότερον ἀνεβοκατέβαζεν Αὐτοκράτορας ἢ τὰς λυχνίας τῶν εἰκόνων του;

Καὶ θὰ δύναται ἄλλως τοιαύτη πώλησις νὰ ξημενησῇ σήμερον, ὅτε οἱ βασιλεῖς εἶναι οὐχὶ ἐλέφ Θεοῦ ἀλλ' ἐλέφ λαοῦ;

Ἄλλοίμονον! τότε καὶ αἱ Ἀθηναὶ θὰ ἀνῆκον σήμερον εἰς τὸν Παρθενῶνα πρὸς δυν—ἐκκλησίαν τότε δντα—τὰς ἐκληροδότησέ ποτε ὁ δοῦξ τῶν Ἀθηναίων Νέριος ὁ Α' . . . Ἐνῷ σήμερον, αἰ μὲν Ἀθηναὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν κ. Σούτσον, ὁ δὲ Παρθενῶν . . . εἰς τὸν κ. Καββαδιάν.

Αἱ καταστροφὰί τῆς Πελοποννήσου. Πλήρη εἰκόνα τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν ἀδυνατεῖ νὰ δώσῃ τις ἀκόμη, καθ' ἑκάστην νέων εἰδήσεων περὶ νέων δυστυχημάτων ἀφικνουμένων. Ἀτυχῶς περιγραφῆς ἀξίας λόγου δὲν ἔτυχον αἱ καταστραφεῖσαι πόλεις, κατὰ τοῦτο δὲ εὐτυχέστερα ὑπῆρξεν ἡ Χίος, ἐμπνεύσασα ἔργα ἢ μᾶλλον ἔργον μεγίστης ἀξίας. Ἐλπίζομεν ὅτι νέα δυστυχήματα δὲν θὰ συμβῶσιν, ἀφοῦ ἐγνώσθη πλέον ὅτι κέντρον τοῦ κακοῦ ἦσαν αἱ ἀναστατωθεῖσαι ἀτυχεῖς Στροφαίδες νῆσοι, δικαιολογησασα οὕτω τὸ ὄνομά των; ἀνεφάνη δὲ ἐν τῷ πελάγει καὶ τὸ προκαλέσαν τὸν πυρετὸν τοῦτον τῆς γῆς ἐξοίδημα, μικρὰ νῆσος, ἢν ζεστὴν ζεστὴν τὴν ἐφούχισσεν οἱ Ἄγγλοι!

ΣΥΜΦΟΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

— Δόσπτε μου όλίγο ψωμί. Δέν έχω πλιά μητέρα να μου δίδη. Από την ώρα που την έσφραν σκοτωμένη από τὰ χαλάσματα, είμαι νηστικό. Τό είπα και σ' αυτούς που μοιράζουν.— Δέν περισσεύουν μ' άποκορίθηκαν. Έπηρε ή μάνα σου; πήγαινε να σου δώση.— Μά δέν έχω εγώ μάνα.— Ψέμματα τὸ λές; φύγε από δω. Καί μ' έδωξάν. Δόσατέ μου όλίγο ψωμί και πεινώ τὸ καυμένο.

— Κουόνω. Τέσσαρες γύγκες τώρα κοιμούμαι ξεσέπαστη. Μητ' ένα από τὰ παιδιά μου, μητ' ένα από τὰ εγγόνιά μου δέν μ' άκούει. Θα χάθηκαν όλα. Ό γυός μου δ μικρότερος μ' άρπαξε, με σήκωσε και μ' έβγαλε έξω από τὸ σπίτι. Έπειτα έγύρισε για τούς άλλους, κι' εκεί τὸν ηύρε τὸ κακό. Γιατί να μὴν είμαι κι' εγώ μαζί; Βραδυάζει. Πῶς θά τὴν περάσω πάλι τὴ νύκτα; Βοηθήστέ με Χριστιανοί.

Δέν περισσεύει κανένα σκέπασμα και για τὴν έρημη τὴ γηρά;

— Που να τῶξερα πῶς αὐτὸ τὸ ίδιο σπίτι που τόσω έκαμάρινα, γιατί τὸ έκτισα με τὸν ιδρω μου και τὸ αίμα τῆς καρδιάς μου, πῶς να τῶξερα πῶς αὐτὸ τὸ ίδιο θα πέση άπάνω μας να θάψη ζωντανή τὴ γυναίκα μου, και να με σακατίψη κι' έμένα; Με τὰ χέρια μου τὸ έκτισα. Που να ἤξερα πῶς ἡ πέτρας του θα έπεφταν να μου σπάσουν τὰ χέρια; Και τί να κάμω τώρα εγώ σακάτης; Ποιός θα θρέψη, ποιός θα άναστήσει τὰ παιδιά μου; Μέ μου δέν έχω πλιά χέρια για να κάμω τὸ σταυρό μου και να δουλέψω για τὰ ὄρφανά μου. Ποιός θα τὰ έλεήση;

Περιμείνατε. άκόμη. Θα σου δώσωμεν όλίγον ψωμί άτυχες ὄρφανόν, και θα παύση ἡ πείνα σου. Καί εἰς σέ γρατα θα

δωθῆ σκέπασμα δια να κρύψης τὴν γυμνότητα και θερμάνης τὸ παγωμένο σου σῶμα. Άναμεινον και σὺ πτωχέ άνάπηρε. Άγ άπολεσες τὸν οἶκον, τὴν γυναίκα και τὰς χείρας σου, έμμεσα ημεῖς; Όλοι άδελφοί σου και θά έλεήσωμεν τὰ ὄρφανά σου. Άλλά μὴ βιάζεσθε πρό πάντων. Εἶνε πρόσφατον άκόμη τὸ δυστύχημα. Έχομεν καιρόν. Πρέπει να επινοήσωμεν τὰ μέσα δι' ὧν θ' άναγκασθώμεν να γίνωμεν εὐπλακῆρον. Τὸ έλεος δέν δίδεται τώρα άπλάς και ὡς έτυχε. Πρέπει να διασκεδάσωμεν δια να δώσωμεν άρτον εἰς τὸν πεινῶντα. Πρέπει να γελάσωμεν δια να δώσωμεν ένδυμα εἰς τὸν τρέμοντα εκ τοῦ ψύχους. Πρέπει να χορεύσωμεν ἡ κατὶ τέλος να άπολαύσωμεν και ημεῖς δια να πέμψωμεν φάρμακα εἰς τὸν πάσχοντα και έλεημοσύνην εἰς τὰ ὄρφανά τῆς ὑπὸ τὰ έρείπια τοῦ οἴκου τῆς συντριβίσης μητρός.

Λοιπὸν ἄς άνακρούσωιν αἱ μουσικαί εὐφρόσυνα μέλιη. Στολίσατε τὰς πλατείας δια σημαινῶν και άνθῶν, φῶτα πολύχρωμα ἄς διώξωσι τὸ σκότος τῆς νυκτός και πύραυλοι ἄς κοσμήσωσι τὸν οὐρανόν. Οι ὑποκριταί ἄς ένδυθῶσι τὰ πολυτελέστερα τῶν ένδυμάτων των και ἄς προσέξωιν ἰδίᾳ εἰς τὴν επιτυχίαν τῆς κομφιδίας. Τὰ πάγωτα να εἶνε εκλεκτά. Ὁ χορός θεσπέσιος. ὅλα να γίνωιν έν τάξει διότι... ὁ άνθρωπος θα έλεήση τὸν πάσχοντα άδελφόν του!

Παραδοξὸν τρόπον τοῦ εὐεργετεῖν εξέλεξαμεν από τινων ένιαυτῶν. Τὸν σεμνὸν ναόν τῆς χάριτος και τῆς φιλανθρωπίας εἰς πληρώσωμεν κωδῶνων και εἰς σκαίους μετεβλήθημεν ὅλοι κωδωνοκρούστας, κολυντες τὸ κοινόν να εὐχαγηθῆ και να έντροφήση εἰς τὴν τράπεζαν ἢν έστρωσεν ἡ συμφορά.

Έλθετε να γευματίσωμεν δια να χορητασθῆ εκ τοῦ περισσεύματος ὁ πεινῶν άδελφός. Τῆς συμφορας ἡ φωνή, τοῦ πά-

σχοντος ἡ οἰμωγή, τοῦ πεινῶντος τὸ δάκρυ, ἰδοῦ ότι και αὐτὰ εἰσι χρησιμοπορήθησαν και γίνονται αίτιαί τέρψους και ἡδωνῶν. Πόσον πρακτικοί άνθρωποι έγενόμεθα!

Και ὅμως άλλαι εἶνε αἱ παραδόσεις και άλλα μὰς έδίδαξαν οἱ πατέρες ἡμῶν. Εἶχον και εκείνοι τούς πάσχοντας και δυστυχέας άλλα τῶν φιλανθρωπῶν τὰ ὀνόματα δέν ἦσαν τόσῳ εὐάριθμα, οὐδὲ πάντοτε τὰ αὐτὰ. Έδιδον και τότε άλλα τὸ εἰγνώσκον μόνον οἱ λαμβάνοντες, συνήθως δὲ τὸ ἠγνούον και οὔτοι. Καί αν τινος τὸ ὄνομα διεσημείετο, ἡ εὐγνωμοσύνη τὸ διεφήμιζε και οὐχι άλλη τις φλύαρος ἡχώ.

Ἦτο ἡ εὐποιία καθῆκον και οὐχι πομπήδης επίδειξις. Έδιδον δια να δώσωσι και οὐχι δια να φανῶσι. Πολλῶ δὲ ἤπτον δια να διασκεδάσωσι.— Τί θέλεις; άρτον; Κάμε με να γελάσω, να εὐχαριστηθῶ, χόρευσε ἡ παίζε να χορεύσω εγώ και θα σοι δώσω άρτον. Τί θέλεις; έλεος; Δέν εἶνε φρόνιμον να σοι τὸ δώσω εἰδῶ έν κρυπτῶ και παραδύστω. Ποῖος θα μάθη ότι σὲ συνέδραμον και εγώ; Έλθῆ αὐριον εἰς τὴν πανήγυριν και θα σὲ έλεήσω εκεί ενώπιον ὄλου τοῦ κόσμου. Δέν θα πράξω κακόν τι δια να τὸ πράξω κρυφίως. Έλθῆ εἰς τὴν εορτήν. και με τὸν χάρην θά σοι δώσω τὸν ὀβολόν μου, ὡστε θα γίνω παραδειγμα και εἰς τούς άλλους. Έπειτα θα εἶνε εκεί ὅλοι οἱ φίλοι, κόσμος πολὺς, θα περάσωμεν εξαίρεται...

Θά αντίλεξῆ τις. Εἶνε εὐχέρης εἰς τὸν γράφοντα να φέγη τὰ παρόντα και να προτιμᾷ τὰς ευαγγελικὰς έντολάς. Άλλά τόσω λοιπὸν μακρὰν τῆς κοινωνίας ζῆ, ὡστε άγνωστὴ άκόμη εἰσι αὐταί οὐδὲν άποφέρουσι και άπαιτοῦνται νῦν διεγερτικά δια τὴν φιλανθρωπίαν ὅπως και δια τὴν ὄρεξιν;

Τόσω λοιπὸν άπεξηράνη και ἡ ἰδική μας καρδιά, τόσω μετεβλήθη ὁ χαρακτήρ.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος τῆς σελ. 399)

— Ό Σίμιγην, ὁ Ἄλβαν δὲ Κλόσεν, ὁ Χούττεν, ὅλοι συνεδρίαζον ενώπιόν του ὅπως άλλοτε, όταν άπεχαιρέτιζε τὴν Συμμαχίαν. Άλλά πόσον μετεβλήθησαν τὰ πράγματα έκτοτε!

Δάκρυα εἰπλήρωσεν τούς ὀφθαλμούς του, όταν ἠτένισε τὴν σεβαστὴν εκείνην μορφήν, ἣτις βεβαίως εἶχεν εγγαρχηθῆ έν τῇ καρδίᾳ του. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Γεωργίου Φρόνδσεργ οὔτε ἡ ειρωνεία οὔτε ἡ κακεντρογῆς χαρὰ τοῦ Βάλδμπουργ διεφαίνετο. Ἄπ' εναντίας εἶδε πλησιάζοντα τὸν αἰχμαλώτων μετὰ σοβαρότητος και εκφράσεως αληθούς ὀδύνης, μεθ' ἧς ευγενῆς και μεγαθύμου άνθρ ὑποδέχεται άνδρετον έχθρὸν προδοθέντα ὑπὸ τῆς τύχης.

Όταν ὁ Γεώργιος εὐρέθη άπέναντι τῶν δικαστῶν του, ὁ Βάλδμπουργ έλαβε τὸν λόγον και εἶπε:

Ἡ Σουαβικὴ Συμμαχία, ἔσχε λοιπὸν ἐπὶ τέλος τὴν τιμὴν να ἰδῆ πρό αὐτῆς τὸν ένδοξον δούκα τῆς Βυρτεμβέργης. Ἡ πρόσκλησις, αναμφιβόλως, ἦν άπηυθύνομεν αὐτῷ δέν ἦτο πολὺ ευγενῆς, αλλά...

— Ἄπατάσθε, εἶπεν ὁ Γεώργιος Στουρμφένδερ, άνυψῶν τὴν προμετωπίδα τοῦ κράνουσ του.

— Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὀραίας μορφῆς τοῦ νεαροῦ ἱππότη, οἱ σύμβουλοι τῆς Συμμαχίας άνεσκήρτησαν, ὡσεῖ έβλεπον τὴν άσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδοῦσης.

— Ἄ! προδόται! παληόσκυλα! ἄθλιοι και άνανδροί! οὐτιδανοί! έκραξεν ὁ Βάλδμπουργ πρὸς τούς τρεῖς μισθοφόρους. Τί μὰς φέρετε άντι τοῦ δουκός αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ θεά μου άνάπτει τὸ αίμα; Ἄμέσως πῶς εἶνε; ὀμιλήσατε. Οι στρατιῶταί ώχρίασαν.

— Πῶς δέν εἶνε αὐτός; ἠρώτησαν μετ' άγωνίας. Ἐν τούτοις φορεῖ πράσινον μανδύαν.

Ὁ Βάλδμπουργ έφριξεν εκ λύσσης και οἱ ὀφθαλμοί του εἰσπληθροῦθον. Ἠθέλησε να ὀρμήση κατὰ τὸν μισθοφόρον και να τούς στραγγαλίση, άλλ' οἱ άλλοι ἱππῶταί εμπόδισαν αὐτόν.

Ὁ Χούττεν, ὡχρός εκ ὀργῆς άλλ' ἠσυγώτερος τοῦ Βάλδμπουργ ἠρώτησε: Πῶς εἶνε ὁ δούκτωρ Κάλμος. Ἄς εἰθῆ να μὰς εκθέση τὰ τῆς άποστολῆς, ἣν έπεφορτίσθη.

— Ἄ! κύριε, εἰπέ τις τῶν μισθοφόρων, εκείνος οὐδὲν δύναται πλέον να εἶπῃ: εἰς πλῶθη νεκρός ἐπὶ τῆς γέφυρας Κούγκεν.

— Νεκρός! άνέκραξεν ὁ Σίγιεν. Καί ὁ δούξ διεφύγε! Πῶς; ὀμιλήσατε άχρεῖτοι.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ δούκτωρος εἰχομεν στήσει ένεδραν πλησίον τῆς γέφυρας. Δέν έφεγγεν άκόμη, ὅτε ἠκούσαμεν βήματα τεσσάρων ἱππων, οἵτινες έπλησίαζον πρὸς τὴν γέφυραν. Συγχρόνως ἠκούσαμεν τὸ σύνθημα, ὅπερ ὤφειλον να να μὰς δώσωσι εκ τῶν άλλου μέρους τοῦ ποταμοῦ οἱ ἱππεῖς, ὅταν οἱ άνδρες τοῦ

ἡ μὴ άπεκοιμήθησαν παντελῶς τὰ άγαθὰ κινήματα ὡστε μόνον δια τοιούτων να κειγείρωται μέσων;

Ὁχι. Τὸ δάκρυ ἡμῶν εἶνε πάντοτε έγγὺς τοῦ κανθοῦ και ἡ δεξιὰ έγγὺς τοῦ βαλλαντινοῦ. Ἡ συμπάθεια πρὸς τούς άτυχεῖς εἶνε εμφορτόν τι παρ' ἡμῖν, και άποδείξεις ἴστωσαν αἱ αὐθόρμητοι εκδηλώσεις τῶν ἱπαρχίῶν και τῶν νήσων. Ἄλλ' ἡ πρωτεύουσα δίδει κακὸν παράδειγμα και εἴθε οὐδεμία άλλη κοινωνία να τὴν μιμηθῆ άκαρνονομένη εἰσὶν τὰς άγνάς, τὰς ευγενεῖς παραδόσεις.

Πῶς να συνδράμω, ἠρώτησέ ποτε ἡ πρωτεύουσα; Πῶς να σπύσω άρρωγός εἰς τὴν συμφορὰν; Διασκεδάζουσα τῇ άπεκρίθησαν. Καί εἰσήχη ἡ άπόκρως τῆς φιλανθρωπίας. Ἄν άλλη τῇ έδίδετο άπάντησις εκ τῆς καρδιάς άπορρέουσα μετὰ μειζονος θα τὴν άπέδεγχετο ευλαθείας και θα έπολιτεῦετο αναλόγως. Ἄλλ' οὕτω τὴν έδίδαξαν οὕτω πράττει.

Καιρός πλέον να λάθῃ ἠθικώτερα διδάγματα. Καιρός να θεραπευθῆ πρὶν μάιστα μεταδῶση τὸ μύλωμα εἰς τούς ὑγιεῖς. Αἱ αἰώνια παραπομπά εἰς τὰ ἔθιμα τῆς γραίας Εὐρώπης ἄς λησμονηθῶσιν... ἡ ἄς προστίθεται τοῦλάχιστον χάριν τῶν άγνωσῶντων ότι εκεί άριθμούνται πολλοί άποθνήσκοντες εκ τῆς πείνης πρό άρχοντικῶν μαγάρων ὧν αἱ σιδηραὶ πύλαι εἶνε ὀλιγώτερον ακληρικῆ τῆς καρδιάς τῶν κυρίων των. Ὁ τύπος καλεῖται να κωντηρίαση τὸ από τινος εἰσαχθέν άσεβές σύστημα.

Εὐτυχῶς εἶνε άκόμη καιρός να τὸ άπορριψώμεν και να εκλέξωμεν άλλο, έπανορθοῦν τὴν συμφορὰν χωρὶς να εξευτελίση οὐδὲ ταύτην οὐδὲ τὴν εὐποιαν.

Ἄς παύσωσι πλέον οἱ παιδιανες και οἱ χοροί! πέπλος σεμνός ἄς περιβάλλῃ τὴν προτκαίρως εκτραχηλισθεσαν φιλανθρω-

πιαν και έν μόνον ἄς φαίνεται, ἡ σπουδὴ αὐτῆς, έν μόνον ἄς άκούεται, ἡ φωνὴ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἐνθυμούμαι άλλας ἡμέρας άπαισιῶν συμφορῶν. Οι σεισμοί τῆς γῆς εἶχον μεταβάλλει εἰς έρείπια χωρία και πόλεις τῆς Χίου και οἱ γόοι τῶν θυμάτων άντήχουν πανταχοῦ, άλλ' ἰδίᾳ εἰς τὴν άπέναντι ακτὴν τῆς Μικρασίας. Τότε να εβλέπατε πῶς έλεοῦσι. Ἡ Σμύρνη εἰς γέροθ ὡς τῆς εὐποιίας ἡ προσωποποίησης και έδιδε, έδιδε. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ έπετεύχη ότι έν δέκα ἡδη δέν κατωρθώσαμεν ἡμεῖς.

Αἱ ὀδοί εἰπληρώθησαν άμαξῶν και αὐθωρεῖ αἱ άμαξάι εἰπληρώθησαν άρτων, ένδυμάτων, σανίδων. Ὁ πένης έσπευδε να προσφέρῃ ένα ἡ και ἡμισυ άρτον. Ἡ πτωχὴ γραία τὰς σανίδας αὐτὰς τῆς κλίνης τῆς. Ὁ έτερος τῶν δύο χιτώνων τοῦ ευπόρου έδίδετο, ἠνούγχετο τὸ κομβόδεμα τῆς ραπτρίας, και πολλοί έργαται εἰσήτησαν προκαταβολικῶς τῆς έδδομαδος τὸν μισθὸν να σπύσωσιν επικουροί. — Στάσου άκόμη εφώνουν εἰς τὸν καρραγωγέα και εἰήτουν εἰ τι χρήσιμον έν τῷ οἴκῳ να τὸ άποστείλωσι και εκείνω. Καί οὐδεὶς καθυστερεῖ πλούσιος ἡ πτωχός παῖς ἡ γέρον. Ἄτμόπλοια άπέπλεον άνα πᾶσαν στιγμὴν και ἡ Σμύρνη έν μιᾷ ἡμέρᾳ έσωσε τὴν Χιον.

Που εἶδομεν ἡμεῖς τοιαύτην τῆς άγαθοεργίας πανήγυριν; Ποῖος θα τελέση τοιαύτην συγνητητικὴν εορτήν;

Έκατόν ἡ διακόσια ὀνόματα ενεγράφησαν ἡδη εἰς τούς καταλόγους τῶν εἰσφορῶν. Ἄλλα τόσα θα εγγραφῶσιν αὐριον και έπειτα; Ἄλλὰ τί έγεινε λοιπὸν ὁ λαός; Καί ἡμεῖς οἱ άλλοι οἵτινες έπρεπεν από τῆς πρώτης ἡμέρας να σπύσωμεν; θα καθυστερώμεν εἰτι ενῶ ζητεῖ άρτον τὸ ὄρφανόν, εφάπλωμα θερμόν ἡ

άτυχῆς γραία και έλπίδα ὁ άνάπηρος πατήρ;

Ἡ θα άναμεινωμεν να διοργανωθῶσιν αἱ εορταί και αἱ συναυλιαί, δια να δείξωμεν ότι έλεοῦμεν... με τὸ άζημιωτόν μας;

I. M. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΣΕΙΣΜΟΙ!

Οἱ σεισμοί εἶνε έν τῶν συγχρόνων γεγονότων τῆς ιστορίας τῆς γῆς, εκ εκείνων, άπερ κατέχουσι τὰς άπαισιωτέρας αὐτῆς σελίδας. Ἐμφοτον ὑπάρχει πάντοτε τῷ ανθρώπῳ ότι οὐδὲν σταθερώτερον τοῦ εδάφους, εφ' οὔ στηρίζεται και ὅπερ νοεῖ άδρανές και ακίνητον κατ' άντίθεσιν πρὸς τὸ βευστόν, ευκίνητον και άσταθές στοιχεῖον, τὸ ὕδωρ. Ἐνταῦθεν ἡ φρίκη, ἣν έμποιεῖ αὐτῷ πάντοτε και ὁ ελάχιστος τοῦ εδάφους κλονισμός, συγκλονίζων και τὴν περι τοῦ εὐσταθοῦς τῆς γῆς πεποιθῆσιν αὐτοῦ. Δια τούτο άλλοτε, μη δύναμενοι οἱ άνθρωποι να νοήσωσιν ευλογοφανῆ τινα αίτιαν τῶν δονισμῶν τῆς ὡς εὐσταθοῦς παραδεδεγμένης γῆς, άπέδιδον τούς σεισμούς και τὰς εκ αὐτῆς καταστροφὰς εἰς άλλῆθ θεομηνίαν. Οὕτω κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὁ παντεπιστήμων τῆς εποχῆς αὐτοῦ Πατριάρχης Φώτιος κατηγορήθη ὡς αἰρετικῶς έχων τάσεις, διότι ετόλμησε να θεωρήση τούς σεισμούς ὡς άπλοῦν φυσικὸν φαινόμενον, άντιφρονῶν οὕτω πρὸς ποιητικώτατον στίχον τοῦ Προφητᾶνακτος:

«Ὁ εἰπλέπων ἐπὶ τὴν γῆν και ποῖων αὐτὴν τρέμειν. Ὁ άπτόμενος τῶν ὄρεων καί καπνίζονται».

Δυστυχῶς τὰ άποτελέσματα τῶν σεισμῶν ὡς άπέδειξαν αἱ τελευταία καταστροφὰ τῆς Χίου, τῆς Ἰσθίας και αἱ εσχάτως έν Ἰσπανίᾳ γενόμεναί, άποβαί-

1 Σημ. Ἐβδ. Ἡ αἰτιολογία αὐτῆς διατριβῆς εἶχε δοθῆ ἡμῖν πολὺ πρό τῶν καταστρεπτικῶν τῆς Πελοποννήσου σεισμῶν.

δουκός θα εἰήχοντο εκ τοῦ δάσους. ἰδοῦ ἡ ὥρα, εἶπεν ὁ Κάλμος. Ἠγέρθημεν άμέσως και κατελάβομεν τὴν έξοδον τῆς γέφυρας. Καθόσον ἠδυνάμεθα να διακρίνωμεν εἰς τὸ λυκόφως ἡσαν τέσσαρες ἱππεῖς και εἰς χωρικός. οἱ δύο ὀπισθεν ἱππεῖς εστράφησαν και προσέβαλον τούς ἡμέτερος ἱππεῖς. οἱ δὲ εμπροσθεν δύο και ὁ χωρικὸς ὤρμησαν καθ' ἡμῶν. Ἄλλ' άντετάξαμεν αὐτοῖς τὰς λόγγας μας και ὁ δούκτωρ εφώνησεν αὐτοῖς να παραδοθῶσι. Τότε έπετέθησαν καθ' ἡμῶν μανιωδῶς. Ὁ δούκτωρ δὲ μὰς εἶπε. «Αὐτόν με τὸν πράσινον μανδύαν πρέπει να συλλάβωμεν» και επλησίαζομεν να συλλάβωμεν αὐτόν, άλλ' ὄχωρικὸς ἠμαλλον ὁ προσωποποιημένος διάβολος εἰς πλῶς χαμαί τὸν δούκτωρα και δύο άλλους προσεῖ τῶν ἡμετέρων. Κατὰ τὴν στιγμὴν εκείνην εἰς τῶν στρατιωτῶν μας εβύθισε τὴν λόγγην του εἰς τὸ σῶμα τοῦ χωρικοῦ ὅστις έπασεν άπνους και έπειτα έφρίθημεν κατὰ τῶν ἱππέων, ὅπως μὰς εἶχε διατάξει ὁ δούκτωρ

παιζῆς! Τὸν άφήσατε να διαφύγη, αλλά θα εκδικηθῶ σέ. Καλέσατε τὸν φρουρόν! θα τὸν κρεμάσω!

— Πραῦνθητε, εἶπεν ὁ Φρόνδσεργ, δέν πταίουν αὐτοί οἱ πτωχοί! Θα προὔτιμων και αὐτοί να κερδήσωσι τὴν προκληρυθεσαν άμοιβὴν δια τὴν σύλληψιν τοῦ δουκός. Ὁ δούκτωρ πταίει και βλέπετε ότι επλήρωσε τὸ σφάλμα του πολὺ ακριβῶ!

— Σεῖς λοιπὸν υπεκρίθητε τὸ πρόσωπον τοῦ δουκός σήμερα, εἶπε τότε ὁ Βάλδμπουργ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις σιωπῶν έθεᾶτο τὴν σκηνὴν ταύτην. Θα εὐρίσκεσθε λοιπὸν πάντοτε εμπρὸς μου στρουθίον; Ὁ διάβολος ἄς χῶνει παντοῦ, ὅπου δέν σὰς χρειάζονται. Δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν άντιπράττετε εἰς τὰ σχέδιά μου!

— Ἐάν εἰσθε σεῖς, κύριε Τρούνησε, άπῆνητησεν ὁ Γεώργιος, ὅστις ἠθελήσατε να δολοφονήσητε τὸν δούκα έν Ρεύφφεν, εγὼ πράγματι εὐρέθην και τότε εμπρὸς

— Παληάνθρωπε! θέλεις και να μ' έμ-

νομοι πολλάκις ολεθριώτατα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δικαιοσύνη πληρέστατα τὸν τρόπον, εἰς δὲ τοὺς πάντας ἐμβάλλουσι καὶ τὴν πίστιν τῶν πολλῶν εἰς υπερφυσικὰς αἰτίας. Ἡ δὲ γεωλογικὴ ἐπιστήμη οὐ καὶ ἂν προέδωκεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φωτίου, δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ ἀληθῆ αἰτία τῶν σεισμῶν, ὅπως ἐξευρεθῶσιν, εἰ δυνατόν, καὶ μέσα πρὸς πρόληψιν τῶν καταστρεπτικῶν αὐτῶν αποτελεσμάτων.

Προάγγελα τῶν σεισμῶν φαινόμενα ἀκριβῶς ὀρισμένα δὲν ὑπάρχουσιν. Ὡς τοιαῦτα ἐθεώρησαν ἀνώμαλον ἀτμοσφαιρικὴν ταραχὴν, εἶδος θεάλλης προηγουμένης τῶν κλονισμῶν, ὡς παρατηρήθησαν κατὰ τινὰς σεισμούς. Ἀλλὰ συνέβησαν καὶ ἄλλοι ἀνευ τοιούτων προειδοποιήσεων. Ἐν αὐτῇ τῇ Ἰσθμικῇ χερσονήσῳ, ὁ σεισμός τῆς Λισιδῶνος ἐν ἔτει 1755, πολὺ τοῦ ἐν Ἀδαλουσίᾳ τελευταίου καταστρεπτικώτερος, ἐπῆλθε κατὰ ὡραίαν τινὰ ἡμέραν τῇ 9 πρῶτῃ ὥρᾳ. Ἐν τούτοις βεβαιώσιν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ σεισμοῦ τὸ βρόμμετρον κατὰ τῆς πίπτει καὶ τοῦτο ἀκριβῶς παρατηρήθη ἐν Ἰσπανίᾳ. Ἡ γνώμη ὅτι ὑπάρχει σχέσηις τις μεταξὺ τῶν αἰτίων τοῦ σεισμοῦ καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, εἶνε ἀρχαιοτάτη, χρονολογούμενη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλινίου καὶ φαίνεται ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς πείρας. Εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς χώρας, ἄς οἱ σεισμοὶ συνεχῶς ἐπισκέπτονται, ὡς τὸ Περὺ καὶ αἱ Μολούκαι νῆσοι, οἱ κάτοικοι κατὰ τὰς ποταμῶν ἐποχὰς ἐγκαταλείπουσι τὰς οἰκοδομὰς, καταφεύγοντες εἰς καλύβας, φοβούμενοι τοὺς σεισμούς, ὧν πρόδρομοι θεωροῦνται αἱ ἀφθονοὶ βροχαί. Τὴν ἰδίαν ταύτην ἐπεβεβαίωσεν καὶ ὁ τελευταῖος ἐν Ἰσπανίᾳ σεισμός, καθ' ὅτι τὸ 1884 ἦτο ἐξαιρετικῶς βροχερόν καὶ διὰ τὴν χώραν ταύτην. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἔτι θετικὸν περὶ τούτου ὀρίσθη· συνθέστερον δὲ προαγγέλλεται ὁ σεισμός οὐχὶ ὑπὸ ἀτμοσφαιρικῶν φαινο-

μένων, ἀλλ' ὑπὸ ἐσωτερικῶν κρῆτων καὶ ὑπαγείων μυκηθμῶν, ὡσεὶ κυλινδουμένων ὄγκων ἢ συγκρουομένων ἀλύσεων, ἢ ὡς πάταγος θραυομένων υδατῶν πετρωμάτων· ἀλλὰ τὰ σημεῖα ταῦτα ὀλίγας μόνον στιγμὰς πρὸ τοῦ δονισμοῦ γίνονται αἰσθητὰ καὶ μόλις διδοῦσι καιρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἡ τοιαύτη προειδοποίησις εἰς τινὰς τόπους εἶνε, φαίνεται, συνήθης, ὡς παρατηρήσαμεν τοῦτο ἐν Κρήτῃ, ἐνθα εἶδομεν ἡμέραν τινὰ (ἐν Ἡρακλεῖῳ), ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, τοὺς κατοίκους ἐγκαταλείποντας συγχρόνως, ὡς ἐκ συνθήματος καὶ ἀυθρομήτους τὰ καταστήματα αὐτῶν καὶ συνηχόμενοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, διότι ἤκουσαν τὸν συνῆθη ὑπόγειον θόρυβον, προάγγελον σεισμοῦ, ἀληθῶς ἐπελθόντος μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα.

Εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ φαινόμενον μεταβαίνοντες ἤδη, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ σεισμοὶ εἶνε αἰρινίδιοι κλονισμοὶ τοῦ στερεοῦ τῆς γῆς φλοιοῦ, μᾶλλον ἢ ἦττον ἰσχυροί. Ἡ διεύθυνσις τῶν δονισμῶν τούτων δὲν διαγιγνώσκεται εὐκόλως, διότι σπανίως δύναται τις νὰ ἔχῃ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὴν ἀπαιτούμενην διὰ τοιαύτας παρατηρήσεις ἀταραξίαν. Ἐγένοντο ὅμως παρατηρήσεις ὑπὸ ἐπιστημόνων καὶ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὑποδείξαντος τρία εἶδη δονισμῶν, καθ' οὓς ὅτε μὲν τὸ ἔδαφος ἀνακινεῖται καθέτως, ὑφιστάμενον ταχέως ἀνωψώσεις καὶ ταπεινώσεις, ὅτε δὲ αἱ κινήσεις εἶνε ὀριζόντιοι κυματισμοὶ τοῦ ἔδαφους καὶ ἄλλοτε ὡς κυκλοτερεῖς αὐτοῦ περιδονήσεις.

Οἱ νεώτεροι σεισμολόγοι ἐπενόησαν καταλλήλα ὄργανα πρὸς καθορισμὸν τῆς διεύθυνσεως καὶ τῆς ἐντάσεως τῶν σεισμικῶν δονήσεων. Ἐν τῶν εργαλείων τούτων, ἄπερ καλοῦσι σεισμωγράφους, σύγκειται ἐκ συνήθους ἐκκερμῶν, οὗ τὸ ἄκρον βυθίζεται εἰς στῶμα ἄμμου, καλύπτον τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν κοίλου

ἀγγείου συγκεντρικοῦ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ ἐκκερμῶν διαγραφόμενον κύκλον. Κατὰ τὴν στιγμήν τῶν δονισμῶν τὸ ἐκκερμῶν ταλαντευόμενον χαρᾶττι ἐπὶ τοῦ ἀμμουδίου στῶματος τοῦ ἀγγείου γραμμὰς, δεικνύουσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κλονισμοῦ, πρὸς δὲ διὰ τοῦ μήκους αὐτῶν καὶ τὴν μεγάλην ἢ μικρὰν αὐτῶν ἐντασιν.

Ἡ ἐντασις αὕτη πλειστάκις εἶνε μεγίστη καὶ τοῦτο γνωρίζεται ἐκ τῶν καταστρεπτικῶν τῶν σεισμῶν ἀποτελεσμάτων. Οἱ κυματοεἰδῆς δονισμοὶ εἶνε συνθέστεροι καὶ ἐνεκα τούτων ἐνίοτε τὰ δένδρα λυγίζονται, ὑποκλίνουσι μέχρι τοῦ ἔδαφους, ὅπερ φαῖνεται διὰ τῆς κορυφῆς αὐτῶν. Ἐν Κίνα κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1878 τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο ἀνακυκωμένον, ὡς τρικυμωδῆς θάλασσα. Καὶ οἱ κάθετοι δονισμοὶ δυνατόν νὰ ὦσιν ἰσχυρότατοι. Ἐπὶ τινος φρουρίου ἐν Χιλῇ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1832 ἰσθὸς κεχωρῆσεν κατὰ δέκα μέτρα ἐν τῇ γῇ καὶ διὰ σιδηρῶν βάρδων προσηρμοσμένους ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα. Τῷ δὲ 1797 παρὰ τὸν Riohamba πτώματα ἐξεσφενδονίσθησαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ λόφου ἔχοντος 100 μέτρων ὕψος.

Ἡ διάρκειά τοῦ φαινομένου ποικίλλει πολὺ. Δυνατὸν νὰ εἶνε ὁ σεισμός ὡς τρομῶδης κίνησις ἐφ' ἱκανῶν ὥραν διαρκούσα ἢ ὡς κλονισμοὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἑβδομάδας ἢ καὶ μῆνας. Ὁ σεισμός τοῦ 1868 εἰς τὰς Σανδύχιας νήσους διάρκεισεν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἐμέτρησαν δὲ 2,000 δονισμῶν μόνον κατὰ Μάρτιον, ἐνῶ τῷ 1693 ἐντὸς 5 μόνον λεπτῶν ἐπετελέσθη ἡ καταστροφή τῆς Μεσσηνίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Σικελίας.

Οἱ σεισμικοὶ δονισμοὶ μεταδίδονται πολλάκις εἰς μεγάλας ἐκτάσεις, ἄλλοτε δὲ περιορίζονται εἰς σχετικῶς μικρὰν περιφέρειαν. Οὕτω κατὰ τὸ 1835 ἄπασα ἡ ἀκτὴ τῆς Χιλῆς εἰς μῆκος 300 λευγῶν συνεκλονίσθη, εἰς πολὺ δὲ μεγαλητέρας

ἀποστάσεις ἐγένετο αἰσθητὸς ὁ φοβερός σεισμός τῆς Λισιδῶνος, (1755) ἦτοι ἀπὸ Λαπονίας μέχρι Μαρτινίκας καὶ ἀπὸ Γροιλανδίας μέχρι Μαρόκου, εἰς ἔκτασιν δηλ. τετραπλασίαν περίπου τὴν τῆς Εὐρώπης ἀπόσεως. Βιαιότατοι ὅμως ὑπῆρξαν οἰδονισμοὶ τοῦ σεισμοῦ ἐκεῖνου ἐπὶ τῆς Ἰσπανικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Β. Ἀφρικῆς. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν Μ. Βρετανίᾳ παρατηρήθη ἀσυνήθης τις μόνον ἀνακίησις εἰς τὰς λίμνας, τοὺς ποταμούς καὶ τὰς πηγὰς. Οὕτως ἐν τῇ λίμνῃ Lomond τῆς Σκωτίας τὸ ὕδωρ ὑψώθη μέχρι τῶν χαλιῶν αὐτῆς ἀνευ φανερᾶς αἰτίας, καταπετὸν εἶτα ὑπὸ τὸ σημεῖον τῆς συνήθους αὐτῆς ἐπιφανείας. Ἀπ' ἐναντίας ὁ σεισμός τῆς Ἰσθμικῆς τῷ 1828 δὲν μετεδόθη πέρα τῆς νήσου ταύτης. Ἐπίσης τῷ 1876 ὁ σεισμός τῆς Neufchatel ἦτο λίαν περιορισμένου κύλου καὶ ὅλως τοπικός, οἱ δὲ τοπικοὶ οὗτοι κλονισμοὶ διακρίνονται τῶν μεγάλων σεισμῶν, ἀποδιδόμενοι ἀποκλειστικῶς εἰς καταπτώσεις ὑπαγείων θόλων καὶ κοιλοτήτων, εὐρισκομένων εἰς τὰ βαθύτατα κοιτάσματα τῆς γῆς, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν κλονιζομένην ἐπιφάνειαν αὐτῆς.

Μεταδίδονται δὲ οἱ δονισμοὶ εἴτε κατὰ εὐθύγραμμον διεύθυνσιν, περιλαμβάνοντες ζώνην μᾶλλον ἢ ἦττον μεγάλην, ἢ ἐκτείνονται ἀκτινωδῶς εἰς μείζονα ἢ ἐλάσσονα περιφέρειαν προχωροῦσι δὲ καὶ ἐντὸς τῶν θαλάσσων εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν. Πλοία ἐν μέσῳ πελάγει ὑπέστησαν κλυδωνισμούς ἀνευ φαινομένης θεάλλης, ὅπερ κατεπτόησε τὰ πληρώματα. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀνακίησις τῶν θαλάσσιων ὑδάτων μόνον εἰς τὰς ἀκτὰς εἶνε ἐπικίνδυνος καὶ καθίσταται ἐνίοτε ὀλεθριωτάτη. Ἐνεκα τῶν δονισμῶν, οὓς ὑφίσταται ὁ πυθμῆν, ἢ θάλασσα ἀνωψοῦται εἰς ὑπέρογκα κύματα καταπίπτοντα ἀπὸ τῆς παραλίας καὶ κατακλύζοντα τὰς ἐπ' αὐτῆς οἰκοδομὰς. Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Λίμας τὸ 1746 τὸ κύμα ὑψώθη ὑπὲρ τοὺς

ὀδοῦντα πόδας κατέκλυσε καὶ παρέσυρε τὴν πόλιν Callao, μετέφερε δὲ πλοία εἰς ἀπόστασιν μίαις καὶ ἡμισείας λεύγης πρὸς τὸ ἐσωτερικόν. Κατὰ τὸν μέγαν σεισμόν τῆς Λισιδῶνος ἢ θάλασσα, ἀποσυρθεῖσα πρὸς στιγμήν, ἀνωψώθη εἶτα εἰς μέγα κύμα, ὅπερ κατέπεσε ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ παρέσυρε πᾶν τὸ προστυχόν. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δ' ἔτι ἡ ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας ἢ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀναφερομένη «εὐρεῖα Ἑλίκη» κατεστράφη ὑπὸ σεισμόν τῷ 372 π. Χ., ὅτε, ὡς ἀναφέρει ὁ Πausanias «σεισάντος ἐξαίφνης τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁμοῦ τῷ σειμῷ τῆς θαλάσσης ἀναδραμούσης καθείλκυσεν αὐτάνδρον τὸ κύμα τὴν Ἑλίην». Τὰ αὐτὰ δὲ ἔπαθε καὶ τὸ Ἄγιον, οὐ πολλὸ μακρὰν τῆς θέσεως τῆς Ἑλίης καί μιν, κατὰ σεισμόν τινὰ, ἐπισυμβάντα τὸ 1717 μετὰ Χριστόν.

Παρόμοιον φαινόμενον ἐν τῷ στενῷ τῆς Σόνης κατ' Αὐγούστον τοῦ 1883 ἐπισυμβάν, ἀνεγράφη ἤδη εἰς τὰ χρονικά τῆς γεωλογικῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τὸν τίτλον Κατακλυσμὸς τῆς Λάβας, μὴ διαφέρων ἰσως κατὰ πολὺ τῶν ὑπὸ τῆς μυθολογίας τῶν ἐθνῶν ἀναφερομένων κατακλυσμῶν. Τοιοῦτον φαινόμενον οὐδαμοῦ τῶν σελίδων τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς γῆς ἀναφέρεται ὡς παρατηρηθὲν ὑπὸ ἐπιστημόνων, δυναμένον νὰ μελετήσῃ καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ νὰ περιγραφῇ. Τῇ 26 Αὐγούστου 1883 ἔνεκα φοβεροῦ σεισμοῦ, προελθόντος ἐξ ἠφαιστειακῆς ἐκρήξεως, πρωτοφανοῦς διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἐντασιν, ἢ νήσος Krakatoa ἤρξατο νὰ καταρρέῃ, τοιαύτη δ' ἐπῆλθεν ἀνακίησις εἰς τὸν πυθμῆνα τῆς θαλάσσης, ὡστε ὄγκοι ὕδατος ὑπερμεγέθεις, ὑπὲρ τὰ 30 μέτρα ὑψόμενοι, ἀνεπτύχθησαν εἰς φοβεροὺς κυματισμούς, ἐπιδραμόντας εἰς τὴν Ζηράν, κατακλύσαντας τὰς παραλίας καὶ ἀρδὴν καταστρέψαντας πόλεις καὶ χωρία. Μετὰ τοσαύτης δὲ ταχύτητος

ἐξηπλοῦντο ἐν τῷ ἀπεράντῳ ὠκεανῷ, ὡστε τῇ ἐπιούσῃ ἐφάσαν μέχρι τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Παναμά, ἔχοντες ἔτι ἡμισέας μέτρον ὕψους. Ἀπαρῆθις, λέγει αὐτόπτης τοῦ φαινομένου μαρτυρῶν, ὁ Ὀλλανδὸς Van Sandick, εἶδομεν κύμα καταπληκτικῶν ὕψους, ἀκατασχέτως ἀπὸ τῆς θαλάσσης φερόμενον, καὶ τὸ πλοῖον ἡμῶν ὑπὸ ἀτμῶν, ἐστράφη, ἐνταῦθα ἀντιμετωπίσθη τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον, μόλις δὲ κατάρθωσε νὰ συναντήσῃ τὸ κύμα ἐκ τῶν ἐμπροσθεν μετὰ στιγμήν ἀγωνίας ἀνωψώθημεν μετὰ ταχύτητος ἰλιγγιώδους. «τὸ πλοῖον ἔκαμε φοβερόν ἄλμα καὶ πᾶρα ταχύ εὐρέθημεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου» ἀλλὰ τὸ κύμα παρήλθεν ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐσώθημεν. Αὐτὸ ὅμως, ὡς τεράστιον ὄρος κατεφέρετο πρὸς τὴν Ζηράν ὑπὸ τῶν ἐτέρων ἐπίσης κολοσσίων ὄγκων ὕδατος παρακολουθούμενον. Καὶ καταπεσὸν ἐπὶ τῆς παραλίας ἀπεσάρωσε πᾶν τὸ προστυχόν. Αἰφνιδίως κατέπεσε ὁ φάρος, ὡς διὰ μαγείας, καὶ αἱ οἰκοδομαὶ ἐκ βάρδων καθείλκυσθησαν. Ἐνθα πρὸ ὀλίγου ὑπῆρχε Ζωρὰ ἢ πόλις Telokbentoeng δὲν ἐβλέπομεν ἤδη εἰμὴ «εὐρὸ πέλαγος».

Τοιαῦτα εἶνε τὰ ἐκ τῆς μεταδόσεως τῶν σεισμικῶν δονισμῶν εἰς τὴν θάλασσαν ἀποτελέσματα, ἀλλ' οὐχ' ἦττον καταστρεπτικοὶ ἀποβαίνουσιν οὗτοι καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς στερεᾶς, παράγοντες πλάκας καὶ ἀξιοπεριέργα φαινόμενα. Ἐπέρχονται πολλαχοῦ ἀνωψώσεις τοῦ ἔδαφους, ἀλλοθι δὲ ταπεινώσεις μεγάλων ἐκτάσεων. Κατὰ τινὰ σεισμόν παρὰ τὸ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ, τὸ 1819, μεγάλη ἔκτασις γῆς ἐταπεινώθη παρὰ τὴν θάλασσαν, μεταβλήθη εἰς εὐρὺν κόλπον, ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ὁποίου ἐκαλύφθη χωρίον ὀλόκληρον, οὗτινος τὸ φρούριον μόνον ἔμενεν ἐξέχον, ἐνῶ οὐχὶ πολὺ μακρὰν τὸ ἔδαφος ἐξήρθη ἀποτελέσαν μικρὸν ὄρος, κληθὲν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν Oullah-bund ἦτοι ὄρος τοῦ

Ἐν τῇ «Astronomie».

Ἡausanias VII. 24. 3.

σας καὶ οἱ στρατιῶται σας με ἀνέτρεψαν. Οἱ ἱππῶται, ἐκπλαγέντες ἐκ τῶν λόγων τούτων, παρετήρησαν τὸν Βάλδμπουργὶ διὰ βλέμματος ἐταστικῶ. Ἡρυθρίασεν, ἀγνωστον, ἂν ἐξ ὀργῆς ἢ ἐξ αἰσχύης καὶ ἀπήντησεν·

«Τί λέγετε αὐτοῦ διὰ τὸ Ῥύοφεν; Οὐδεμίαν ἔχω εἰδῆσιν περὶ τούτου. Ἀλλ' ἂν εἶνε ἀληθές, θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀνεγερθῆτέ ποτε καὶ νὰ μὴ φανήτε καὶ σήμερον ἐνώπιόν μου. Ἀλλὰ τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐδείχθητε ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῆς Συμμαχίας· εἰργάζεσθε μυστικῶς καὶ φανερώς ὑπὲρ τοῦ προηγουμένου δούκους. Εἰσθε λοιπὸν συνεργὸς τῆς φυγῆς του καὶ ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῆς συμμαχίας καὶ τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀλλῶς τε συνελήφθητε σήμερον μετὰ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας καὶ θὰ ὑποστήτε τὴν ποιήν τῆς ἐσχάτης προδοσίας πρὸς τὴν ἐνδοξοτάτην Συμμαχίαν τῆς Σουαβίας καὶ τῆς Φραγκωνίας.

— Τοῦτο μοὶ φαίνεται γελοία κατα-

γορία, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος θαρραλέως. Γνωρίζετε καλῶς ποῦ καὶ πότε ἀπεχώρησα τῆς Συμμαχίας. Μοὶ ἐπεβάλετε ὄρκον νὰ μὴ παραβιάσω τὴν εἰρήνην ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ μετὰ τὸν Θεὸν ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου. Τί ἔκαμα κατόπιν δὲν δικαιούσθε νὰ μ' ἐρωτᾶτε. Δὲν εἶχον πλέον ὑποχρεώσιν τινα πρὸς ὑμᾶς. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ὅτι συνελήφθη ὠπλισμένος, σὰς ἐρωτᾶ κύριοι, ποῖος εἶνε ὁ ἱππότης ἐκεῖνος, ὅστις προσβλήθεις ὑπὸ ξῆ ἢ ὀκτῶ ἀνδρῶν δὲν θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζώνην του; Θέλω νὰ με μεταχειρισθῆτε ὡς αἰχμαλώτον ἱππότην καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ τηρήσω τὴν εἰρήνην ἐπὶ ξῆ ἑβδομάδας. Ἄλλο τι ἐπὶ πλέον δὲν δύνασθε νὰ μοὶ ζητήσητε.

— Σὺς θὰ μοὶ ἐπιβάλητε τὸν νόμον; ἐσπούδασατε εἰς καλὸν σχολεῖον πλησίον τοῦ ὑπερφηνοῦ δούκους; νομίζω ὅτι τὸν ἀκούω ὁμιλοῦντα διὰ τοῦ στόματός σας. Ἄλλ' οὔτε βῆμα θὰ κάμετε πρὸς συνάντησιν τῆς σπείρας σας πρὶν μὰς δαίξῃτε

ποῦ κρύπτεται ἡ γραῖα ἀλώπηξ, ὁ πενθερός σας καὶ ποῖαν ὄδον ἠκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ὁ ἱππότης Λιχτενστάϊν ἠχημαλώτισθη ὑπὸ τῶν ἱππέων σας· ὅσον διὰ τὴν ὄδον, ἢν ἠκολούθησεν ὁ δούξ, σὰς διαβεβαίω ἐν τιμῇ ὅτι οὐδὲν γνωρίζω.

— Ζητεῖτε νὰ σὰς μεταχειρισθῶμεν ὡς αἰχμαλώτον ἱππότην, ἀνέκραξεν ὁ Βάλδμπουργ, γελῶν κακεντρεχῶς· ἀπατάσθε. Ἀποδείξατε ἐν πρώτοις ποῦ ἐκέρδισατε τοὺς χρυσοὺς πτερνιστῆρας. Ὁχι! ἀνθρώπους τοῦ εἶδους σας, τοὺς ρίπτομεν εἰς τὴν βαθυτέρην φυλακὴν καὶ θ' ἀρχίσωμεν ἀπὸ σῆς.

— Νομίζω ὅτι εἶνε ἀνωφελές τοῦτο, διέκοψεν ὁ Φρόνδσεργ· γνωρίζω ὅτι ὁ Γεώργιος Στουρμφάινερ εἶνε ἱππότης. Ἄλλως τε ἔωσα τὴν ζώνην ἐνός εὐπατρίδου τῆς Συμμαχίας· ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν διακίησιν τοῦ Δίτριχ Κράφτ. Χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ ἱππότην τούτου, διέφυγεν ἐπονεϊδίστον θάνατον καὶ ἀνέ-

κτησε πρὸς τούτους καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Δύναται νὰ ζητήσῃ ὅπως μεταχειρισθῶμεν αὐτὸν ὡς τὸν Δίτριχ Κράφτ.

— Γνωρίζω ὅτι πάντοτε ὑπερασπίζετε αὐτὸν καὶ ὅτι τὸν μεταχειρίζεσθε ὡς Βενιαμίν τῆς οἰκογενείας σας. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, οὐδόλως θὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς προστασίας σας, θὰ τὸν ἀπαγάγωσιν εἰς τὸν πύργον τῆς Ἐσλιγκεν καὶ ἀμέσως ἀλλάσσει.

— Σὰς ἐγγυώμαι ἐγὼ δι' αὐτὸν καὶ ὁ λόγος μου ἔχει τόσην βαρύτητα, ὅσην καὶ ὁ ἰδικὸς σας. Ἐὰν ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς τύχης τοῦ αἰχμαλώτου διὰ πλειονοψηφίας. Ἐν τούτοις, ἄς ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν μου.

— Ὁ Γεώργιος ἐρριψε βλέμμα εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῆς σεβαστῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀκόμη, τὸν ἔσωζεν ἐκ τοῦ κινδύνου, ὅφ' οὐ ἠπειλεῖτο. Ὁ Βάλδμπουργ ἔνευσεν εἰς τοὺς μισθοφόρους νὰ ἐκτελέσωσιν τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ὁ Γεώργιος ἠο-

λοῦθησεν αὐτοὺς διὰ τῶν διαδρόμων τοῦ στρατοπέδου μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ Φρόνδσεργ.

Μετά τινὰς στιγμὰς ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ Γεωργίου ὁ ἀνθρωπος, εἰς δὲ ὤφειλε τὸ πᾶν. Ἡθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἢ γνῶσι δὲ ἂν ὤφειλε νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἐκφράσεις σεβασμοῦ· ἀλλ' ὁ Φρόνδσεργ παρετήρησεν αὐτὸν μειδιῶν καὶ τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Οὐτὲ εὐχαριστίας, οὔτε αἰτησιν συγγνώμης, εἶπε. Προέβλεπον πάντα ταῦτα, ὅταν σὲ ἀπεχαιρέτισα ἐν Οὐλμῇ· ἀλλὰ σὺ δὲν ἤθελες νὰ τὸ πιστεύσης καὶ ἐσκόπευσες νὰ ἐνταφιασθῆς ἐν τῷ πύργῳ τῶν πατέρων σου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἐπιπλήξω· πιστεύουσιν μοι ὅτι τὰ στρατόπεδα καὶ ὁ πόλεμος δὲν ἐσκήρυναν τὴν καρδίαν μου τοσοῦτον, ὡστε νὰ λησμονήσω, ὅποιον ἰσχυρὸν θέλητρον ἔχει ὁ ἔρως.

— Φίλε μου, πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐρυθριῶν ἐξ εὐχαριστήσεως. — Μάλιστα, εἰμαι ὁ φίλος τοῦ πατρός σου

καὶ σὲ ἀγαπᾷ ὡς υἱόν μου. Ἐνεκα τούτου ὑπερηφανευομένη συχνάκις διὰ σέ, καίτοι ἐμάχσο εἰς τὰς ἐχθρικές τάξεις. Παρὰ τὴν νεότητά σου, τὸ ὄνομά σου προσέφεροτο μετὰ σεβασμοῦ, διότι τὸ θάρρος καὶ ἡ πίστις τιμᾶνται καὶ παρὰ τῷ ἐχθρῷ. Καὶ πιστεύσόν μοι, οἱ περισσώτεροι ἐξ ἡμῶν ἠεχαιριστήθημεν, διότι ὁ δούξ ἐσώθη. Τί θὰ τὸν ἐκάμνομεν! Ὁ Βάλδμπουργ θὰ προέβαινε ἰσως εἰς ἀπερίσκεπτόν τινα πράξιν, δι' ἣν ὄλοι θὰ μετεμελόμεθα.

— Καὶ ποῖα ἔσται ἡ τύχη μου; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος. Ὁ ἀκρατήθῃ ἐπὶ πολὺ αἰχμαλώτος; Ποῦ εἶνε ὁ ἱππότης Λιχτενστάϊν; Καὶ ἡ σύζυγός μου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ με εἶδῃ;

— Ὁ Φρόνδσεργ ἐμεῖδιάσεν μυστηριωδῶς. — Τοῦτο εἶνε δύσκολον εἶπε· ἀσφαλῶς συνοδεία στρατιωτῶν θὰ εἰς ὀδηγήσῃ εἰς φρούριόν τι καὶ θὰ παραδοθῆς εἰς τὰς χεῖρας φύλακος, ὅστις θὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς, καὶ ὁ ὅποτος δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσης τόσον ταχέως. Ἀλλὰ μὴ τα-

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ

Εν τῇ πόλει.

15 Ἀπριλίου.

Ἀπέσεισα, ἄμα ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου, τὰς ὥραις ἀναμνήσεις τῆς Δήλου. Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ οἴκου μου βλέπω τὴν πόλιν πᾶσαν, καὶ ἐντροπῶ εἰς τὴν θεάν τῆς συνοικίας, ἔνθα ἐγεννήθην. Οὐδεὶς μὲ γνωρίζει ἐδῶ. Ὅτε διήλθον τὰς ὁδοὺς, μόνος, προσπαθῶν νὰ φαίνωμαι ἀπαθής, ἀλλὰ μὲ ἐκρήξεις συγκινήσεων εἰς τὴν καρδίαν, οἱ μᾶλλον περίεργοι ἐξήρχοντο τῶν ἐργατηρίων τῶν ὅπως ἴδωσιν «ἐνα ξένον» καὶ προσφέρωσιν αὐτῷ γενναίαν φιλοξενίαν. Μ' ἐθεώρουν πάντας. Καὶ ἐγὼ ἀνεγνώριζον ἐν τούτοις πάντας τοὺς δρόμους καὶ πάσας τὰς συνοικίας. Ἐβλεπον πολιοὺς ὄσους εἶχον γνωρίσει ἀκμαίους, καὶ ἀνδρας, ὄσους εἰς τοὺς αὐτοὺς δρόμους εἶχον συναντήσει ἐφήβους.

Πρὸ μικροῦ ἐπανήλθον ἐκ τοῦ κοιμητηρίου τῆς πόλεως. Πρὸ πάσης ἄλλης ἐπισκέψεως, πρὸ πάσης ἀναγνωρίσεως, ἠσθανόμην τὸ καθήκον νὰ προσευχηθῶ παρὰ τοὺς τάφους τῶν πάππων καὶ τῶν οἰκογενειακῶν φίλων. Τὸ καθήκον ἐπετέλεσα εὐσεβῶς. Ποῖον ἔργο εὐλαβείας, ποῖοι μετ' ἀγαθολογίας παροξυσμοὶ μὲ κατέσχον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὀνομαστικῶν τῶν τεθνεώτων, ὧν ἐκ παραδίσεως εἶχον μάθει τὰς ἀρετάς. Ἠσυχώτερος, μετὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ εὐσεβοῦς προσκυνήματος, ἀπεσύρθην εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὰς ἀναμνήσεις πάσας τῶν πρώτων μου χρόνων συγκεντρώσας, διέτριβον ἐν μέσῳ τῆς κοινοῦς ἐκείνης, ἣν παιδίον ἐγνώρισα, ἀλλὰ δὲν ἐπανέυρον ἀνὴρ. Περὶ τὴν δεξιὴν ἔσπευσα πρὸς τὸ *Καμινάκι*, τὸν ὄρειον τῆς πόλεως περίπατον. Θεέ μου! πῶς δλα ἦσαν τὰ ἴδια! Πῶς οὐδὲν εἶχεν ἀλλάξει, ἐκτὸς ἡμῶν! Πῶς, μετὰ τόσα μακρὰ ἔτη, οὐδὲ εἰς λίθος εἶχε προστεθῆ, οὐδὲ εἰς ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὰ τειχίσματα τῶν ἀγρῶν

καὶ τὰ εἰρήπια τοῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν λοιμοκαθαρτηρίου! Βλέπω ἐμυκτὸν εἰσέτι παίζοντα μετὰ τῶν ὀμηλικῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν βράχων, ἐφ' ὧν ἀγνωστος πλανῶμαι τώρα. . . . Ἄλλ' ἐκεῖ που, παρὰ τὴν ὑψηλοτέραν βαθμίδα τῆς ὁδοῦ, διακρίνω λευκὸν οἰκίον σιωπηλὸν καὶ κατακλιεστον. Προαίσθημα ἀγνωστον μὲ ὀδηγεῖ παρὰ τὴν θύραν. Τὸ μικρὸν κτίριον δὲν ἦτο οἶκος ζώντων, ἀλλὰ νεκρῶν. Ἐκεῖ εἶσαι τεθαμμένη ἐνάρετος γυνή, τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων σου τὸ δίκαιον ἐγκυχύμα. Τὴν πατρίδα, ἣν ἐπόθεισας, εἶδες καὶ πάλιν, ἀλλὰ νεκρά. . . Ἐπανήλθες οὐχὶ διὰ νὰ κατοικήσῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ ταφῇς. . . .

Ποῖοι εἶναι, Λυσίμαχε, οἱ ἄλαιοι οὗτοι δεσμοὶ οἱ συνέχοντές με πρὸς ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἐλογιζόμην ξένος! Οὐδέποτε ἠγάπησα τόπον μετὰ μείζονος παροφθορίας. Οὔτε δάση, οὔτε βύακας, οὔτε θαύματα τῆς φύσεως ἢ τῆς τέχνης παρουσιάζει ἡ νησός μας. Καὶ ὅμως εἶναι ἀξιαγάπητος, καὶ μέχρι τῶν ξηρῶν ἐκείνων βράχων, εὐδὲ νυχθήμερον δέρεϊ ὁ ἀνεμῶς, καὶ κατατρῶγει τοῦ κύματος ἡ μαχία. Διήλθον τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν καὶ ἐνθυμούμενος. Παρὰ τὴν προκυμαίαν, ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς ἀναψυχόμενος αἶρας, καὶ τὴν φωσφορίζουσαν θαλάσσαν θεωρῶν βοχθοῦσαν καὶ εἰσδύουσαν εἰς τὰ κενὰ τῶν ὀγκολίθων τοῦ λιμένος, ἠνεμοπόλητος ἐπὶ ὄρας πολὺς. . . . Ἄν δὲν ἦτο δρόσος νυκτερινῆ ἢ ψεκᾶς θαλασσίας, βεβαίως ἦτο δάκρυ ὃ,τι ἠσθάνθην ἀπροσδοκῆτως ὑγραῖνον τὰ βλέφαρά μου. Παρῆλθεν ἡ δευτέρα τοῦ μεσονυκτίου ὥρα. Ἡ πόλις κοιμᾶται καὶ μόνος ἐγὼ πλανῶμαι, ἐνθυμούμαι, καὶ ἀλγῶ. Αἱματοχρόους σκορπίζει ἀκτίνας ὁ ἐρυθρὸς τοῦ λιμένος φανός. Φώτιζε καὶ σῶζε τοὺς ναυτιλλομένους ἀπὸ τὴν μαχίαν τῶν στοιχείων καὶ τὴν ἀπιστίαν τῆς θαλάσσης, φανὸς ἐλπίδος καὶ παρηγορίας! Δεῖξάτι μοὶ τὸν φῆρον, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ὁποῖου θὰ δυνηθῶ νὰ πλεύσω ἀσφα-

λήγημά του; Τὰ γηραιὰ ὄσα μου συνεπρίθην δὲν δύναμαι πλέον ἐγὼ νὰ χρησιμεύσω εἰς τι ἄλλ' ἐκεῖνος ἠκολούθησε τὸν δούκα καὶ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ περισσότερο πενήντην ἰσπίων. Ἀλλὰ δὲν εἶδον τὸν μουσικόν. Εἰπέτε μοι, πῶς ἐξῆλε τῆς πάλης; — Ὡς ἦρας, ἀπήντησεν ὁ νεανίας συγκινηθεὶς ἐξ ἀλγεινῆς ἀναμνήσεως. Ἐξήπλωθη ἐπὶ τῆς γαφύρας φανευθεὶς διὰ λόγους. — Ἐφρονέθη; εἶπεν ὁ Λιχτενστάιν, διὰ τρεμούσης φωνῆς. Ἡ πίστις ἐκείνη ψυχὴ! Ἄλλ' ἐπολέμησεν ἀνδρείως καὶ ἀπέθανεν εὐγενῶς ὡς ἀρμόζει εἰς ἀνδρας. Ὁ Φρόνδσβεργ πλυσίασας τοὺς ἰσπίτας διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν τῶν διὰ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων. — Ἐποῦν μοι φαίνεσθε καταβεβλημένος! Ἔστε γενναῖος Λιχτενστάιν! Ἡ τύχη τοῦ πολέμου εἶνε εὐμεταβλήτος, καὶ ὁ Οὐλύργας θὰ ἐπανακτήσῃ πιθανῶς τὸ δουκάτον του. Ἴσως δὲ εἶνε καλλίτερον δι'

λῆς διὰ τῶν φρικτῶν σκοπέλων τῆς ζωῆς. . . . Μετέωρον λαμπρὸν σχίζει ἀφῆνης τὸν ζόφον τῆς καρδίας μου. . . . Διατρέχει, φωτεινὴν διαγράφον γραμμὴν. . . . Ἦσαν αἱ ἀναμνήσεις μου, λάμψασαι στιγμιαίως. . . . Προσφιλεῖς ἀναμνήσεις! Ἐνθυμήματα ἀγαπητά, ἀθῶαι τέρψεις, σεμνὰ ὄνειροπολήματα. . . . Ἄλλ' εἶσατε τοιαῦτα! . . . Ποῦ λοιπὸν νὰ σὰς ἀνεύρω καὶ ποῦ νὰ σὰς ἀναζητήσω; . . .

Ἀπὸ τοῦ ἐρημητηρίου μου τῆς Ἀνωμαρᾶς.

22 Ἀπριλίου.

Καὶ θὰ μοὶ εἴπῃς ἔπειτα ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύω εἰς τὰ προαίσθηματά! Θὰ μοὶ ἀμφισβητήσῃς ἴσως, Λυσίμαχε, τὴν δόξαν τῆς ψυχῆς νὰ διαγιγνώσκῃ ἐνίοτε τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ τῶν ονείρων, τῶν ἀνεξηγήτων ὁραμάτων καὶ φαινομένων νὰ προσμακίνη τὰς τύχας καὶ τὰ παθήματα τοῦ ἀνθρώπου. Στρέφω ὀλίγα φύλλα ὀπισθεν, καὶ ἀναγινώσκω ὃ,τι πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἔγραψα, ὅτε, ἀνευ οὐδεμιᾶς προκαταλήψεως τῆς συνεδίσσεως ἢ τῆς φαντασίας, εἶδον τὸ φάντασμα τῆς κόρης αἰρόμενον πρὸς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἤκουσα τοὺς ἤχους θρησκευτικῆς μουσικῆς προπέμποντας τὴν ἀποθέωσιν ἐκείνην τοῦ γήϊνου πλάσματος. Θὰ ἀποσπάσω ἐκ τοῦ στόματός σου, Λυσίμαχε, φωνὴν ὑπεροτάτου ἀδικαίου θανουμασμοῦ ὃ,τι ὃ,τι σοὶ ἀποκαλύψω καὶ διὰ τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς θ' ἀρηγήθῶ. Ἐὰν εἶδες ἠφαιστεια, φλόγας καὶ σπινθηρας ἐξεργυρόμενα, ἐγκαλιότα ὠκεανούς ὄρη πυρός, ἀλλὰ ὑπὸ χιόνων ἐξώθεν καλυμμένα, θὰ λάβῃς ἰδέαν τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἐβρίσκειται. Κοιμᾶσαι ἐσωτερικῶς. Ἐξωτερικῶς εἶμαι κατὰψυχρος. Ἐτοιμάσου ν' ἀναφωνήσῃς, Λυσίμαχε, ἐκπεπληγμένο. Νὰ μὲ θεωρήσῃς ὡς τὸν εὐτυχέστερον καὶ τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων. Γαβριὴλ καὶ Ἐωσφόρον ἐνταῦτ' ἡ μακρῶν, ἀπολαύοντα τοῦ παραδείσου τὰς ἡθικὰς ἀπολαύσεις, καὶ κολαζόμενον,

βασανιζόμενον εἰς τῆς γεέννης τὴν πυρᾶν. Ἐνέμοι συντηρήθησαν ἡδὴ τῶν ἀντιθέσεων αἱ πόλοι. Καὶ χαίρω καὶ πάσχω καὶ καταρῶμαι καὶ εὐλογῶ καὶ ἠθέλον καὶ δὲν ἠθέλον. Φοβοῦμαι νὰ φαῖσω τὴν πληγὴν μου, καὶ ὅμως τὸ πράττω. Θέλω νὰ λησμονήσω καὶ τρέμω μήπως λησμονήσω. Ἐχω πρὸ ἐμοῦ τὸ φρικαλέον δηλητήριο αἰσθάνομαι ὅτι καὶ ἡ θεὰ τοῦ μόνου μὲ φονεύει, καὶ ὅμως ἀπλήστως τὸ καταπίνω, εὐδαιμόνως τὸ ἀπολαμβάνω, λείπω ἠδονικῶς τὰς ἐπὶ τῶν χαλῆων μου στροφάς, καὶ ἀνευπονοῦν ὅτε νὰ πληρωθῇ καὶ πάλιν ἡ φιάλη ὅπως τὴν ῥοφήσω ἐκ νέου ἐν μέσῳ σπασμῶν ἀγωνίας καὶ παραληρημάτων. Ἐὰν μοὶ εἴπῃς, Λυσίμαχε, ὅτι εἶμαι δυστυχῆς, θὰ σοὶ ἀπαντήσω ὅτι εἶμαι εὐδαίμων. Ἐὰν μοὶ εἴπῃς ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς, θὰ σοὶ ἀπαντήσω ὅτι εἶμαι ὁ ἀθλιέστερος καὶ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Μὲ οἰκτερεῖς; Νομίζω ὅτι εἶμαι τοῦ φθόνου σου ἀξίος. Μὲ φθονεῖς; Νομίζω ὅτι εἶμαι τοῦ οἴκτου σου ἀξίος. Ναι, Λυσίμαχε, εἶναι δικαία ἡ κραυγὴ τῆς ἀπορίας, ἣν θὰ βάλῃς μανθάνων ὅτι ἡ Στρατοκίχη εἶναι ἐδῶ. Πλησίον μου, ἐδῶ, εἰς τὴν γυναικείαν μονὴν τοῦ Παλαιοκάστρου, δόκιμος ἀδελφὴ μέλλουσα μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ προχειρισθῇ εἰς μοναχὴν, νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά της, νὰ ταφῇ ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου, νὰ λησμονήσῃ χωρὶς νὰ λησμονηθῇ, νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ζῇ, νὰ ἀναίσθητῇ, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ αἰσθάνηται. Χθὲς νύκτα ἐπέισθην πλέον ἐντελῶς, καὶ αἱ ὑπόνοιαι, ἃς συνέλαβον ἐκ τῶν τυχαίων ἀφηγήσεων τῶν ὑπηρετρῶν τῆς μονῆς, μετετρέπησαν εἰς πλήρη βεβαιότητα ὅτε εἶδον καὶ ἐλάλησα, μεγάλην ὑποκρινόμενος ἀπάθειαν, καὶ ὡς ξένος ἐκλαμβανόμενος, πρὸς τὴν γραίαν Προηγούμενην, παρ' ἣ μὲν ὡς δόκιμος ἡ Στρατοκίχη, ποῖαν εἰκόνα τῆς κόρης, ποῖαν ἀφήγησιν πλὴν ἀρετῶν τῆς μοῦ ἔδωκεν ἡ ἐνθουσιῶσα καλόγραμμα μακαρίζουσα ἐαυ-

τὴν καὶ τὴν μονὴν τῆς τοιοῦτον λαχοῦσαν θησαυρὸν; Θαυμάζω πῶς δὲν μὲ προέδακεν ἡ συγκίνησις. Ἀπεχαιρέτισα μετὰ σεβασμοῦ καὶ βεβιασμένης ψυχρότητος τὴν Προηγούμενην. Καθόσον ἐχώρει πρὸς τὸ κελλίον τῆς ἀπληστότερο ἀπέβαινον οἱ ὀφθαλμοί μου τὴν ἐφθόνου. «Θὰ εἶδῃ ἀκολούτως», ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. «Θὰ τῇ ὀμιλήσῃ ὃ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς θὰ φαῖσῃ τὴν χλαϊνάν της. Μὲ ποῖον τῆς γῆς θησαυρὸν στέργεις ν' ἀνταλλάξῃς τὴν εὐτυχὴ τύχην σου. . . .» Ἡμῖν ἐξαλλοί. Μοὶ ἐφάνητο ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐπάτηον, ἐφλεγε. Κατὰ βιασιότατα κύματα τὸ αἷμα ἐξορῶν ἀτάκτως ἐκ τῆς καρδίας μου ἐπέιε τὸν ἐγκέφαλό μου. Χῶς ἀσφυκτικὸν ἐθεώρουν τὸν περίε ἄσμον, καὶ ἤδη, ὡσεὶ ἀν ἐκείμην ζῶν ἐντὸς τάφου, ἔπασχον ὑπὸ δυσπνοίας. Φεύγων μετὰ φρίκης τοὺς ἀνθρώπους, παθαινόμενος δυσἀρεστῶς εἰς τὴν θεάν παντὸς ὄντος γεννητοῦ, παθῶν μείζονα ἐρημίαν, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας τῆς ἐξοχῆς, ἐσύρθην, ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράφτου πάθους, ἄχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἔργου τῆς μονῆς λόφου τοῦ καλουμένου «Παλαιοκάστρου». Ἀναμνήσις Ἐνετικῆ τὸ φρούριον τοῦτο δεσπόζει τῆς κοιλάδος τῆς Μαοῦς, καὶ τῶν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἐγγὺς ὄρειον τοῦ Πανόρου ἀγούσων διόδων. Σήμερον οὔτε εἰρήπιον κἂν εἶναι. Ὁ χρόνος κατέριψε τὰς περιβολὰς, φεισθεὶς μόνον ναῖσκου καθολικοῦ δόγματος καὶ σχήματος, χαμηλότερον τῆς κορυφῆς ἐγειρομένου. Προσεπάθουν εἰς τὴν θεάν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου νὰ ἀνεύρω ἀντιπερὶσπασμῶν τινα κατὰ τοῦ πυροτοῦ ὅστις μὲ ἐβασάνιζεν. Διέτρεξα τὸ ἐπὶ τοῦ λόφου μικρὸν ὀροπέδιον, εἶδον καταρρέοντας τοὺς τοίχους, καὶ χάσματα εὐρύτατα παρ' αὐτοὺς δι' ὧν τὰ τηλεβόλα ἠπέλιον διαρκῶς τοὺς φιλελευθέρους νησιώτας. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ παραμυθηθῶ, ἴσως θ' ἀνεκουφιζόμην μικρὸν ἀπὸ τῆς γαλήνης ἣτις ἐξετείνετο περὶ ἐμοῦ, καὶ ταῦ θεά-

αὐτὸν νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰσέτι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐβαλάτε τὸ κράνος καὶ τὸν θώρακά σας. Ἡ ὡς πρόγευμα μάχη αὕτη δὲν θὰ μᾶς ἀφαιρήσῃ τὴν ὄρεξιν διὰ τὸ γεῦμα. Καθήσατε πλησίον μου. Περιμένω περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸν φύλακα, ὅστις θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ φρούριον. Μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἃς εὐαχθῶμεν ἐπὶ τῇ συναντήσει μας. — Ἴδου ἀρίστη πρότασις ἀνεκράξεν ὁ Βραϊτενστάιν. Εἰς τὸ τραπέζι! κύριοι. Μὰ τὴν πίστιν μου, Γεώργιε, δὲν συνέφαγον μετὰ σοῦ πλέον ἀπὸ τοῦ γεύματος τῆς αἰθούσης τοῦ ἐν Ὀδῆμῃ δημαρχείου. Ἐλθέ. Ὁ Ἰωάννης Βραϊτενστάιν ἔσυρε τὸν Γεώργιον πλησίον του καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ἠκολούθησαν τὸ παραδειγμά του. Οἱ ὑπηρεταὶ παρέθεσαν ἀριστον πρόγευμα, ἐκλεκτὸς δὲ οἶνος ἐπήνεγκέν εἰς τε τὸν Βραϊτενστάιν καὶ τὸν υἱόν του τὴν λήθην ὅτι εὐρίσκονται ἐν δυσἀρεστῷ θέσει ἐν τῷ

μέσῳ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ ὅτι ἀπεστέλλοντο κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Φρόνδσβεργ εἰς μακρὰν αἰχμαλωσίαν. Περὶ τὸ τέλος τῆς εὐαχίας ἦλθον καὶ ἐζήτησαν τὸν Φρόνδσβεργ ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εἶπεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας του διὰ φωνῆς συβαρας. — Ὅσον καὶ ἂν ἐχω εὐχαρίστησιν νὰ σὰς κρατήσω, ἀγαπητὸ φίλοι μου, πρέπει ἀπολύτως ν' ἀναχωρήσῃτε. Ὁ φρουρὸς εἰς ὃν ὀφείλω νὰ σὰς παραδώσω ἔφθασε καὶ πρέπει νὰ σπεύσῃτε ἐὰν θέλητε νὰ φθάσῃτε εἰς τὸ φρούριον. — Εἶνε ἰππότης ὁ φρουρὸς αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Λιχτενστάιν, συνοφρωθεὶς καὶ σκυθρωπός. Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποβλέψωσιν εἰς τὴν τάξιν μας καὶ θὰ μᾶς δώσωσιν ἀνάλογον συνοδείαν. — Δὲν εἶνε ἰππότης, ἀπήντησεν ὁ Φρόνδσβεργ μειδίων, ἀλλὰ θὰ ἔχετε συντροφίαν καλλίστην, ἃς πεισθῆτε δὲ καὶ οἱ ἴδιοι ἀμείως περὶ τούτου. Ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις ἤνοιξε τὸ πα-

πέτασμα τῆς σκηνῆς καὶ εἶδον εἰσερχομένην τὴν χαρίεσσαν τῆς Μαρίας μερφήν. Ἐρρίφθη κλαίουσα ἐκ χαρᾶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της καὶ ὁ γηραιὸς πατὴρ ἔμεινεν ἐνεὸς ἐκ συγκινήσεως καὶ ἐκπλήξεως ἠσπᾶσθη τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ εὐγενῆς Φρόνδσβεργ. — Ἴδου ὁ φύλαξ σας, εἶπεν ὁ εὐγενῆς αὐτός φίλος καὶ ἡ Λιχτενστάιν εἶνε τὸ φρούριον εἰς ὃ ὀφείλει νὰ σὰς φυλάττῃ αἰχμαλώτους. Βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῇ μεγάλην ἀυστηρότητα πρὸς τὸν νεαρὸν αἰχμάλωτον καὶ ὅτι ὁ γέροντος ἰππότης δὲν θὰ ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ μεμψιμοιρήσῃ. Ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω, ἀγαπητὴ μοι κυρία, νὰ ἐπαγρυπνήτε ἐκ τοῦ σόνεγγυς ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων σας, μὴ ἀφήσῃτε πλέον αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ πύργου καὶ μὴ ἀνετρίβῃτε νὰ συνδέσωσιν καὶ πάλιν σχέσεις μετ' ἀτόμων τινῶν, σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνον ἐπὶ πᾶσι τούτοις.

Θεοῦ! Κατὰ τὸν φοβερὸν σεισμὸν τῆς Λισαβῆνος τῷ 1755 ἡ μαρμαροῖνη προκυμαία τῆς πόλεως κατεβυθίσθη αἰφνιδίως εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων χάριν ἀσφαλείας ἐπ' αὐτῆς καταφυγόντων, ὧν οὐδὲ πτώμα ἐν ἀνεφάνῃ ἐπὶ τῶν κυμάτων. Καὶ πλοῖα δὲ προσωρμισμένα καὶ φέροντα πολλοὺς ἐκ τῆς πόλεως καταφυγόντας, κατεποντίσθησαν μετὰ τῆς προκυμαίας οὐδέ τι εἶτα ἀναφανέντα. Ὑποτίθεται ὅτι βυθαία χαράδρα, ἀνοιχθεῖσα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἐπανελίσθη, ἀφοῦ κατεβρόχθισε καὶ προκυμαίαν καὶ ἀνθρώπους καὶ πλοῖα. Πολλάκις ὁ ροῦς τῶν ποταμῶν μεταβάλλεται ἢ καὶ ἀναστρέφεται τὰ δὲ ὕδατα αὐτῶν συναθροίζονται εἰς κοιλάδας, διαφρακτομένα ὑπὸ τῆς ἐπισφωρῆσεως τῶν καταπιπτότων χωμάτων καὶ σχηματίζουσι λίμνας. Πεντήκοντα νεαὶ λίμναι ἐσχηματίσθησαν, ὡς ἀναφέρει ὁ Vicenzio, κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρίας τῷ 1783. Καὶ τῶν ὑπογεωειν δὲ ὕδατων ἡ ἰσοροπία διαταράσσεται, ἐξ οὗ καὶ πηγὰ αἰφνης στερεοῦσιν καὶ ἀλλαχῶ ἀναβλύζουσι. Ρωγαί καὶ χαράδραι ἀνοίγονται εἰς τὸ ἔδαφος πολλῶν μέτρων μήκους, ὅτε μὲν εὐθύγραμμοι, ὅτε δὲ ἀκτινοειδῶς διατεθειμένοι. Ἐνίοτε αὐταὶ ἄμα ἀνοίχθουσι ἐπανακλειόμεναι συντρίβουσαι τοὺς ἐμπιπτοντας, ὡς τοῦτο συνέβη ἐν τῷ σεισμῷ τῆς Καλαβρίας. Ἀπὸ τῶν χαινόντων ῥημάτων ἀναβλύζουσι ὕδατα, ἐκτινάσσοντα ἀμμόδεις ἢ βορβορώδεις ὕλας, ἐνίοτε δὲ ἀναδίδοντα ἀέρια ὁλον τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυ, ὡς παρετηρήθη κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Νέας Γρενάδας, ὅτε τὸ ἀέριον τοῦτο διαχυθὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπέφερε τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον πολλῶν ζῶων.

Γ. Δ. ΣΥΡΜΟΣ Γεωπόνος.
(Ἐπειτα τὸ τέλος).
Lyell, Principles of geology.

ράττεςαι. Ὁ ἰππότης θὰ ὀδηγήθῃ εἰς τὸ αὐτὸ φρούριον καὶ θὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ παραβιάσῃ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ἔτος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Φρόνδσβεργ διεκόπη ὑπὸ τριῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὤρμησαν εἰς τὴν σκηνὴν. Ἦσαν ὁ διοικητὴς Βραϊτενστάιν καὶ ὁ Δίτριχ Κράφτ ἄγοντες τὸν ἰππότην Λιχτενστάιν. — Σὰς κρατῶ πάλιν, ἀνδρέε νεέ, εἶπεν ὁ Βραϊτενστάιν, σφίγγων τὴν χεῖρά του. Ὁ γέρον θεὸς σου μοὶ εἶχε συστήσει νὰ σὲ καταστήσω ἀνδρεῖον ὑπέμαχον καὶ εὐγενῆς ἔρισμα τῆς Συμμαχίας. Καὶ ἔπειτα, μεθίστασαι εἰς τὸν ἔχθρον, μᾶς πολεμεῖς μανιωδῶς καὶ χθὲς διὰ τοῦ τολμηροῦ πραξικοπήματός σου κατὰ τοῦ πυροβολικοῦ μας παρ' ὀλίγον νὰ κερδίσῃς τὴν μάχην. — Ἐκαστος ἐνεργεῖ κατ' ἴδιον τρόπον, ὑπέλαβεν ὁ Φρόνδσβεργ ἀλλ' ἂν καὶ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, οὐχ ἦσαν μᾶς περιποιεῖ τιμὴν. — Ὁ ἰππότης Λιχτενστάιν ἠσπᾶσθη

ματος όπερ έβλεπον. Η θάλασσα ως ταί-
νια κυανή ζωννύει την νήσον. Ο δύν
ήλιος χρυσαίει άσθενώς τας ύψηλοτέρας
κορυφάς ενφ εις των μικρών κοιλαδών τα
βάθη ήπλώθη ήδη ελαφρά σκιά. Υπό τὸ
βάρος άφορήτου μελαγχολίας εκάθησα
πρός την άκραν λέκτρου τηλεβόλου, και
μελαγχολών έθεώρουν, και θεώμενος έμε-
λαχόλων. Ητο ή ώρα καθ' ήν ο άν-
θρωπος αναπαύεται από των κόπων της
ήμέρας. Εισδύει εις τας όπας της γης τὸ
έρπετόν, συστέλλεται ο βόμβυξ, και τὸ
πτηνόν κλίει υπό την πτέρυγα την κε-
φαλήν. Η πλάσι αναπαύεται και μόνον
ο άνθρωπος άγωνιά ματαίως αναζητῶν
τόν ύπνον και την ειρήνην. . . Τὸ σήμαν-
τρον της γυναικειας μονής καλεῖ τας ά-
δελφάς εις την προσευχήν της έσπέρας.
Μουσική από τοῦ θόλου της εκκλησίας
ήχουσα προσβάλλει μετά μικρόν την ά-
κοήν μου, και χαλαρῶς περιδουμένη εις
την άτμοσφαιραν εκπνέει άσθενώς παρα
τὸ ύφος των θέσεων όπου διέτριβον. Η
προσευχή εξακολουθεῖ πάντοτε, και της
μουσικης οι πένθιμοι ήχοι, και τοῦ ση-
μάντρου ή βραδεία και μελαγχολική κρού-
σις ύποσημαίνουσι ότι αι αδελφαί τε-
λουσιν εν τη εκκλησία έσπερινήν επιμνη-
μόσυνον ευχήν. Δάκρυα ανέβλυσαν από
των οφθαλμών μου. . . Δημιουργέ Σε λα-
τρεύω! Ενθυμούμαι τους ζήσαντας, τους
μη υπάρχοντας, πλέον και ου; τοσοῦτω
ήγαπήσαμεν δε ζών, και τοσοῦτω έ-
θρηνησαμεν θανόντας. . . Πλήρης πί-
στεως, έλπίδος και καρτερίας ή αγωνιώσα
ψυχή μου ήπταται προς τόν Θεόν δεομένη
και αιτούσα την άναψαισιν δια τους ά-
ποθανόντας. . . και τους εν τη ζωή. "Α!
Λυσιμαχε! δι' αυτούς ιδίως. Παρηγο-
ριαν, Θεέ μου, δια τους άλγοῦντας και
τους πάσχοντας. . .

ΝΟΞ.

Ο ύπνος με φεύγει. Αλλά, Λυσιμαχε,
ούτε τὸν ανεζήτησα. Θέλω να μείνω ε-

γρυπνος και όφείλω. Πρέπει να έρευνήσω
την συνείδησίν μου, να εξετάσω τοῦ βίου
μου τας λεπτομερείας, και μετά δικαιο-
σύνης ν' αποφανθῶ εν ύπνῳ ενοχος,
εν δύναται να διατυπώση ή Στρατονική
κατ' έμου κατηγοριάν τινα ή βάσιμον αι-
τίασιν. Τὸ έπραξα ήδη. Έχω ελευθεραν
την συνείδησίν. Υπήρξα ανεπιλήπτος και
της συμπεριφοράς μου την ευθύτητα και
αξιοπρέπειαν έχω άσφαλή και υπερήφκρον
άσπιδα. Τὸ όμμα Σου, Δημιουργέ, καθορῶ
τὸ πν. Των ανθρώπων τὰ έγκατα είναι
βιβλίον ανεφγγμένον πρό τοῦ οφθαλμοῦ και
της παντοδυναμίας Σου. Βλέπεις την συν-
είδησίν μου; γνωρίζεις τὸ πλάσμα Σου.
Έάν οι άνθρωποι με άδικήσωσι, με έλειπ
μετά δικαιοσύνης ο Πλάστης μου, και ή
συνείδησίς μου μοι ύπαγορεύει να τηρῶ ύ-
ψηλά τὸ άκηλιδωτον μέτωπόν μου. Έραγή
εσαι ο προς την Στρατονικήν δεσμός μου!
Τὸν υπελάμβανα αιώνιον και ήτο εφήμε-
ρος. Έπρεπε να άποτίσω δια σκληρῶς βα-
σάνου την ευδαιμονίαν ότι εγνωρίσα την
Στρατονικήν, και χωρίς να τὸ επίζητή-
σω, χωρίς να παλαίσω ειδον εις την εμ-
φάνισίν μου, άραιουμένας περί αὐτης τας
πυκνὰς τάξεις των θαυμαστων της. "Ο,τι
ή άρετή και ή καλλονή δύναται να πάρα-
γάγη τελειότερον συννητήην εν τη ύπαρ-
ξει εκείνη. Οι λόγοι της έβεβλήθη την
ψυχήν ή θεά της συνήραξε την καρ-
δίαν, και υπό την δύναμιν τὸν σεμνοῦ
καλλους της υπέτασσε και εξηγυγίνισε
τους χαρακτήρας. Ητο αξία τοῦ παρα-
φόρου ένθουσιασμοῦ δι' εξήπτε εις τας ψυ-
χάς. Ηγνώσει ότι ήτο ώραία, άλλ' εγνω-
ρίζεν ότι ήτο έναρτος.

Πρην ή ακούσω τους δειλους λόγους
της έχον αναγνώσει εις τους οφθαλμούς
της. . . Θεέ μου! Και τί δέν ελεγον
οι ευγλωττοι εκείνοι οφθαλμοί! . . .
Τις δαιμών κακοποιός συνετάραξε την
γαλήνην τοῦ βίου μας, άγνοῶ. Τὰ λεί-
ψανα εν τούτοις τοῦ ώραιου ακατίου ενφ
έμέλλομεν, ήσυχοι και εύτυχοι, να πλεύ-

σωμεν εις την άρυτίδωτον λίμνην της
ζωής, βλέπω σήμεραν τῆδε κάκεισε έρριμ-
μένα εις την ακτήν. . . Έναυάγησε τὸ
εὐθραυστον της ευδαιμονίας μας ακάτιον,
και οι επιβάται έσώθησαν. . . εις την
μόνην τοῦ Παλατοκάστρου ή Στρατονική,
εις τὸ έρημητήριον της Άνωμερῶς ο Σθέ-
νελος. Και τί εν τὸσον πλησίον της φι-
λης μου με φέροι άνήλεης και συμπάθης
μοῖρα ενταῦτῃ; Και ποῖα άπόστασις δύ-
ναται να ήναι μεγαλητέρα και μάλλον
αδιάβατος τοῦ ενός και μόνου βήματος
τοῦ χωρίζοντος τὸν κόσμον από τοῦ μο-
ναστήριου την φλιάν; . . .

Κατανοῶ ήδη την έννοιαν και την αλή-
θειαν της σκληρότητος τοῦ αιώνιου χωρι-
σμοῦ, όταν ο θάνατος δέν συντελεῖ την διά-
σπασιν. "Οταν τὸ χρώμα καλύψη εσαι πρό-
σωπον αγαπητόν, αἰμάσει ή καρδιά, άλλ'
ή πεποιθήσις τοῦ άδυνάτου πάσης έπα-
νορθώσασε πράναι βραδέως τὸ τραῦμα της
ψυχῆς. Τοῦ πύου ο ύστατος δούπος ά-
ναγγέλλει τὸ δριστικόν τέρμα πέραν τοῦ
οποίου οὐδέν δύναται να ελπίζῃ ο άνθρω-
πος. Ποῖον είναι όμως τὸ άλλον εκείνο
τὸ ξεσχίζον την καρδίαν τοῦ πατρός, της
μητρός, τοῦ παῖδ και τοῦ φίλου θεωροῦν-
τος τὸ φιλάτονον τέκνον θαπτόμενον,
χωρίς να άποθάνῃ, εντός των τοίχων και
τοῦ άπροσίτου περιβόλου τοῦ μοναστη-
ρίου! "Ορρανόσ χωρίς να θάψῃ τὸ τέ-
κνον του ο πατήρ, ακούει τὸν τριγμό-
της σιδηρῶς τοῦ μοναστηρίου πύλης, θα-
τις, φοβερώτερος τοῦ βοβοῦ γδοῦπου τοῦ
καταπίπτοντος επί τοῦ φερέτρου χώμα-
τος, βοῶ τετέλειται. . . Δέν ήσαν τοι-
αῦται των γονέων σου αι έλπίδες, Στρα-
τονική. . . Έάν τοῦ φίλου σου δέν φ-
κτειρας την απελπισίαν, δέν αναστάλις
τούλάχιστον πρό της άπογνώσεως της
μητρός σου, ής ημαρτώσας την χαράν και
συνέτριψας την ζωήν;

Δέν έχω τὸ θάρρος να σ' άποχαιρετί-
σω. . . Δέν τολμῶ να σε ιδῶ, άδυνατῶ
 όμως και να μη σε ιδῶ. Εὐλαβοῦμαι να

καταστῶ ιερόσυλος, άλλὰ μαινομαι άνα-
λογιζόμενος ότι ζῶσαν σε χάνω χωρίς να
άμυνθῶ και να κινδυνεύσω όπως σε σώσω.
Οι λογιμοί μου είναι σκοτεινοί! Οὐδ' εις
τόν Δημιουργόν τολμῶ να προσφύγω, οὐδ'
εις της προσευχῆς την παραμοθίαν να ελ-
πίσω. Έπανάστασις παθῶν μουκαται εν-
τός τοῦ στήθους μου. "Ο Στρατονική!
Κατέφυγον εδῶ αναζητῶν ὄρμον από τοῦ
κλυδανος, και ναυαγῶ. . . Έάν τούλα-
χιστον είχαν την ελπίδα, ότι συμπαθῆ-
τά κύματα, εκπνεόντα παρα την φλιάν
τοῦ ήσυχου κελίου σου, θά μ' έφερον
εκει. . .

Η Ηῶς φωτίζει την ανατολήν. Σπεύ-
δει εις τὸν άγρόν ο γεωργός, και ο νέος
αλειός αναγεται εις τὸ πέλραγος. Μακά-
ριε άνθρωπε, πόσον ζηλεύω την τύχην
σου. Τρικυμία εις την θάλασσαν, άλλὰ
γαλήνη εις την καρδίαν σου. . . Είσαι
κύριος της τύχης σου; δέν είμαι της ιδι-
κῆς μου. Δύνασαι ν' άποφύγῃς την κα-
ταστροφήν. Άδυνατῶ εγῶ. Έάν δέν θέλῃς
δέν πλείεις εις την θάλασσαν. Έκῶν άκων
οφείλω εγῶ να διανύσω τὸν πεπρωμένον
δρόμον μου. Διάνυξον εις έκφρασιν ευγνω-
μοσύνης τὰ χεῖλη σου άγρότα ευδαιμον,
αλειῦ εύτυχῆ. Ηδύνασο να ήσε δυστυ-
χέστερος, άλλὰ δέν είσαι. Ηδύνασο και
εύτυχετερος να ήσε. . . Αλλά μη θλι-
βσαι. Αντι να άγνακτής διατί ο Δη-
μιουργός Σου δυνάμενος να σε καταστήσῃ
ευδαιμονέστερον δέν τὸ έπραξε, ευγνωμό-
ναι αὐτῷ, διατί, δυνάμενος και δυστυ-
χέστερον να σε καταστήσῃ, σε ήλέησε και
σου έφείσθη. . .

(Επεται συνέχεια)

ΣΗΥΡΙΑΘΝ ΠΑΓΑΝΕΑΗΣ

έδημιούργησαν νέον καθ' ολοκληρίαν τρό-
πον ζωής.

Συχνάκις, όταν εκ των παραθύρων τοῦ
πύργου παρετήρουν τας ώραίας έξοχὰς
της Βυρτεμβέργης, ανελογίζοντο τὸν δι-
στυχῆ πρίγκιπα οστις άλλοτε δι' ενός
βλέμματος είχε περιλάβει όλην την ώ-
ραϊαν χώραν ἐφ' ής έβασίλευε και έπειτα
ανεπόλου προς τούτοις τας περιπετείας
της ειμαρμένης του και κατά παράδοξον
τοῦ ούρανοῦ θέλησεν ή τύχη των συνε-
δέτω τῆ τοῦ πρίγκιπος τούτου; και περ
θμω; ανωμολόγουν ότι ή εύτυχία των
δέν θα εξησφαλίζετο οὔτε τὸσον καλάς,
οὔτε τὸσον ταχέως αν δέν επήρχοντο τὰ
τελευταία συμβάντα, ή χαρά των εν τού-
τοις επαράσσετο υπό της σκέψεως ότι ε-
κείνος εις δι' ωφειλον την ευδαιμονίαν
των υφίστατο μακράν της χώρας του
τους πόνοος της εξορίας.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ετών κατώρ-
θωσε και πάλιν ο Ουλρίχος να επανα-
κτήσῃ τὸ κράτος του. Αλλ' όταν διδα-

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

(Συνείχεια τῆσ ασλ. 403).

Τὸν Tournefort Pitton (1717) γρά-
ψαντα Relation d'un voyage du Le-
vant fait par ordre du Roy.

Ητο περιφανής ιατρός και βοτανικός,
γεννηθείς εις Αιξ της Προβηγκίας τὸ 1656
εξ εύγενών γονέων. Έξεπαιδεύθη εν τῷ
εν τη πόλει εκείνην κολλεγίῳ τῶν Ἰησοῦ-
τῶν, ή δὲ πρὸς τὴν βοτανικὴν κλίσις του
ήτο τοιαύτη, ώστε μικρὸς έτι εγένωσκε
δλα τὰ φυτὰ των περιχώρων. Διηγούνται
ότι μαθητῆς έτι ών και υπερπηθήσας πε-
ρίφραγμα τι όπως δρέψῃ άγρίον τι άνθος,
ολίγου δειν φρονεῦετο υπό τῶν λίθων οὐς
έριπτον αὐτῷ οι χωρικοί εκλαδόντες αὐ-
τόν αντι κλέπτου. Ητο προωρισμένος
δια την εκκλησίαν και προς τούτο έφοίτα
εν τινι θεολογικῷ σχολείῳ, εξηκολούθει
 όμως επιμόνως τὰς βοτανικὰς του έρεῦ-
νας, ένθαρρυνόμενος δὲ υπό τινος πρός πα-
τρός θείου του, σπουδαίου ιατροῦ ήρξατο
σπουδάζων την ανατομίαν και την χη-
μίαν. Έν έτει 1677 αποθανόντος τοῦ πα-
τρός του, ζμεινε εις αὐτόν να εκλέξῃ τὸ
στάδιον τὸ ὅποιον ήθελε να ακολουθήσῃ.
Εξελέξατο την ιατρικὴν επιστήμην και
πρὸς τούτο μετέβη εις Montpellier. Πρό-
τερον είχε πλουτίσει τὸ φυτώριον αὐτοῦ
εκ των εις τὸ όρος Dauphing φυομένων
φυτῶν, οὐ μόνον δὲ τὰ εν τοῖς περιχώ-
ροις τοῦ Montpellier φυόμενα φυτὰ ε-
ζήτησε, άλλὰ τὸ 1681 διαβάς την Βαρ-
κελώνην και υπό πλήθους σπουδαστῶν
ακολουθοῦμενος, ανήλθε τους λόφους της
Κολωνίας, εκειθεν δὲ μετέβη εις Πυρρη-
ναία, ένθα και τους κόπους και τους κιν-
δύνους άψηφῶν, εξηκολούθει τὰς έρεῦνας
του. Συνελήθη υπό Ἰσπανῶν ήστων,
οστινες συν τη ζωῆ άφήκαν αὐτῷ εύτυ-
χῶς και τὰ φυτὰ, ως μη αναγκαίουντα
αὐτοῖς, ως και ολίγον άρτον έωλον και
μαῦρον, εντός τοῦ ὁποίου είχε κρύψει ε-

πιτηδείως 2 ή 3 χουσα νομισματα.
Επιστρέψας εις Γαλλίαν διορίσθη κα-
θηγητῆς της Βοτανικῆς εις τὸν Βοτανι-
κὸν κήπον τῶν Παρισίων, μετά δὲ ταῦτα
επανέλαθε τὰς περιηγήσεις του, και έπε-
σκέφθη εκ νέου την Ἰσπανίαν, εκειθεν δὲ
μετέβη εις Πορτογαλίαν, Αγγλίαν και
Όλλανδίαν. Τὸ 1691 εξελέγη μέλος της
Ακαδημίας των επιστημῶν, τὸ δὲ 1694
έδημοσίευσε τὸ πρώτον αὐτοῦ σύγγραμ-
μα «Elemens de Botanique». Τὸ 1696
έγένετο καθηγητῆς της ιατρικῆς σχολῆς
των Παρισίων, και συνέταξε την ιστο-
ρίαν των εν τῷ περιχώροις των Παρισίων
φυτῶν, μετά των ιατρικῶν αὐτῶν ιδιο-
τήτων. Τὸ σύγγραμμα τούτο δημοσιεύθη
τὸ πρώτον εν έτει 1695, μετετυπώθη εκ
δευτέρου τὸ 1725, μετεφράσθη δὲ και
Αγγλιστὶ τὸ 1733. Τὸ 1700 έδημοσίευσε
Λατινιστὶ τὰ Στοιχεῖα της Φυσικῆς του,
μετὰ προλόγου και πολλῶν σημειώσεων
υπό τὸν τίτλον Institutiones Rei Her-
bariae. Τὸ αὐτὸ έτος διατάχθη υπό τοῦ
βασιλέως να περιηγηθῇ την Ελλάδα και
την Ασίαν, μέχρι των συνόρων της Περ-
σίας. Επέστρεψε δὲ εις Γαλλίαν τὸ 1702,
ένθα τὸ προῖον των περιηγήσεών του ε-
δημοσίευσε ως παράρτημα των Στοιχείων
της Βοτανικῆς του, ο πρώτος τόμος της
περιηγήσεως του έδημοσιεύθη ζῶτος αὐ-
τοῦ, ο δὲ δεύτερος συλλεχθείς εκ των
χειρογράφων του, έδημοσιεύθη τὸ 1717.
Απέθανε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1708.

«Tournefort, cet homme immor-
tel, rempli de science et de goût, et
que tout voyageur, qui publie ses ré-
lations devoit prendre pour modéle.»
(Sonnini).

Τὸν Bruyn Corneille (1725), γρά-
ψαντα Voyage au Levant, c'est-à-dire,
dans les principales endroits de l'Asie
mineure, dans les isles de Chio, Rhod-
des, Chypre etc. Paris.

Ητο ζωγράφος και περιηγητῆς Όλλαν-
δός, γεννηθείς τὸ 1652 εν La Haye. Από

της γῆς' αι νέαι γενεαί διαδέχονται τὰς
άρχαιοτέρας και μετά βραχὺ διάστημα
πεντήκοντα ή εκατόν ετών λησμονοῦνται
οι έντιμοι άνθρωποι και αι εύγενεις καρ-
δίαι; ο θορυβώδης τοῦ χρόνου χειμαρρος
παράφει: την μνήμη των και ολίγιστα
ονόματα επιπλέουσιν επί των κυμάτων
της Λήθης υπό άμυδρόν φῶς. Εύτυχῆς
 όμως εκείνος τοῦ ὁποίου αι πράξεις ε-
χουσι τὸ ήμερον εκείνο μεγαλειον, όπερ
εν εαυτῷ εὑρίσκει την ανταμοιβήν και
όποιος χωρίς να εκτιμηθῇ εις τὸν καιρόν
του ή να ζητησῇ να μεταβιβάσῃ τὸ ο-
νομα του εις τους μεταγενεστέρους χρό-
νους, γεννάται, ειςέρχεται εις την ζωήν
και έπειτα εξαφανίζεται.

Τὸ όνομα τοῦ μουσικοῦ δέν αντήγησε
πλέον, ολίγιστοι δὲ μόνον άσθενεῖς άνα-
μνήσεις διεγείρουσι την προσοχήν μας
όπόταν οι εγχώριοι βοσκοί μας δεικνύωσι
τὸ σπήλαιον τοῦ Ουλρίχου και μὰς όμι-
λῶσι περί τοῦ ανθρώπου, οστις απέκρυψε
τόν δυστυχῆ κύριόν του. Τοιοῦτοτρόπως

— Αλλά, αγαπητέ κύριε, απήντησεν
έτοιμῶς ή Μαρία σφιγγουσα ισχυρότερον
τόν Γεώργιον επί της καρδίας της και
προσδίδουσα μετ' επιχαρίτος μειδιάμα-
τος τὸν σοβαρόν μαχητήν, μη λησμονεῖτε
ότι εἶνε ο κύριος και δεσπότης μου, πῶς
θέλετε λοιπόν εγῶ να τὸν διατάσω;

— Προσέξατε όμως να μη τὸν χάσσετε
και πάλιν κρατήσατέ τον δια των δε-
σμῶν τοῦ έρωτος, ίνα μη σας διαφύγῃ
διότι πολὺ ταχέως μεταβάλλει χρώμα,
περί τούτου έχομεν ικανὰς αποδείξεις.

— Εν μόνον χρώμα έφερον, φίλε και
πάτερ μου, απήντησεν ο νεανίας, παρα-
τηρῶν τους ώραίους οφθαλμούς της γυ-
ναικῆς του και τὸν τελαμῶνα, οστις ε-
κυμάλιζε περί τῶ στήθους του! εν μόν-
νον χρώμα έχω και εις αὐτὸ είμαι πιστός!

— Αν έχῃ οὕτω, άφοσιώθητι τότε εις
αὐτὸ μόνον, εἶπεν ο Φρόνδσεβεργ, τείνων
αὐτῷ την χεῖρα! Χαίρετε, οι έμποί σας
εἶνε έτοιμοι πρό της σκηνῆς; οδηγήσατε
τους; αίμααλότους σας εις τὸ φρούριον,

ώραία κυρία, και τηρήσατε καλήν ανά-
μνησιν τοῦ γρηαίου Φρόνδσεβεργ.

Η Μαρία απέχωρησθη τοῦ γενναιοκάρ-
δου τούτου φίλου διακρύουσα. Οι άνδρες
έπίσης έσφιγγαν την χεῖρά του, μετά
ζωηρῶς συγινήσεως, διότι εγνωρίζον κα-
λῶς ότι άνευ της μεσολαβήσεώς του, ή
τύχη ήν επεφύλακτον αὐτοῖς δέν θα ήτο
τόσον εύχάριστος. Ο Φρόνδσεβεργ ήκολού-
θησεν αὐτῶς δια των οφθαλμῶν μέγρις
ότου εξαφανίσθησαν εις την άκραν της
όδοῦ.

— Εἶνε εις καλάς χεῖρας, εἶπεν έπειτα
εις τὸν Βραχίτενσταίν. Η εύλογία τοῦ
πατρός του εἶνε πράγματι επ' αὐτοῦ.
Καλή και ώραία γυνή και πύργος, οἶον
σπανίως άπαντὰ τις εν Σουαβίᾳ.

— Μάλιστα! μάλιστα! απήντησεν ο
Ιωάννης δὲ Βραχίτενσταίν; υπήρξε μάλλον
τυχηρὸς ή φρόνιμος. Αλλ' οστις έχει τύ-
χην παίρνει και πλουσίαν γυναίκα. Είμαι
πεντήκοντα έτών και άκόμη ζητῶ γυναί-
καίκα. Και σεῖς επίσης, Δίτριχ Κράφτ,

δέν έχει οὕτω;

— Οὐδὸλος; τούναντίον μάλιστα ά-
πήντησεν οὗτος, όσει άφωπνίζόμενος εξ
όνειρου. "Οταν βλέπῃ τις τοιοῦτον ζῶ-
γος ήξέυρει τι πρέπει να κάμῃ. Αμέσως
μάλιστα τῶρα θα επιβῶ τοῦ οχήματός
μου και θα μεταβῶ εις Οὐλμην δια να
νυμφευθῶ την εξαδέλφην μου. Χαίρετε
κύριοί μου!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Όταν ή Σουαβική συμμαχία επανέ-
κτισε την Βυρτεμβέργην άπεκατέστησε
τὸ εαυτῆς κύριος και διέκτισε τὸν τόπον
όπως και κατά τὸ θέρος τοῦ 1519. Οι
όπαδοί τοῦ εξωσθέντος δουκὸς ήναγα-
σθησαν να δρκισθῶσιν ότι δέν θα διατά-
ραττον την ειρήνην και εξορίσθησαν εις
τους εαυτῶν πύργους. Ο Γεώργιος Στουρ-
μφέδερ και ή οικογένειά του την αὐτήν
ύπέστησαν τύχην περιορισθέντας εν Λι-
χτενσταίν, όπου εν τη ήσυχῳ οίκογενεια-
κῆ των εύτυχία ο Γεώργιος και ή Μαρία

τοῦ 1674-1708 περιηγήθη τὴν Περσίαν, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Ῥωσίαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ὁ Bruyn ἀν καὶ δὲν γράφη καλῶς καὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀκριβής, θεωρεῖται ὡς καλὸς περιηγητής. Ἐγράφη καὶ Voyage par la Moscovie, en Perse et aux Indes Orientales. (Bl. Lechevalier Voyage dans la Troade σελ. 133).

Τὸν Arvieux Chevalier (1735) γράψαντα Laurence Mémoires du chevalier d'Arvieux, mis en ordre par le prof. Labat. Paris, 6 τόμ. εἰς 12ον. Ἦτο γάλλος περιηγητής τὴν Ἀνατολήν κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα, διαμείνας δ' ἐπὶ πολὺ ἐν αὐτῇ τῇ ἐντολῇ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸν Pococke (1745) γράψαντα A Description of the East. London.

Ἐγεννήθη ἐν Southampton τὸ 1704, ἔνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ διετέθη ἰδιοσυτήρητον σχολεῖον. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ κολλεγίῳ Corpus Christi ἐν Ὁξωνίᾳ, καὶ ἔλαβεν ἐν ἔτει 1733 τὸν βαθμὸν LL.D. Τὸ 1737 περιηγήθη τὴν Ἀνατολήν, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ ἄλλας τινας χώρας, ἐπέστρεψε εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1742. Ὁ Pococke ἔγραψεν εἰς τὸ Philosophical Transactions καὶ εἰς τὴν Archaeologia, ἐδώκεν αὐτὸν δὲ χειρογράφα τινὰ εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἀπέθανε τὸ 1765, 61 ἔτους τῆς ἡλικίας.

Τὸν Chishull-Edmund (1747) γράψαντα Travels in Turkey, London. Ἦτο περιφανὴς Ἀγγλὸς φιλόλογος καὶ θεολόγος, ἀκμάσας κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος. Ἐγεννήθη ἐν Eyworth, ἐξεπαιδεύθη δ' ἐν τῇ ἐν Ὁξωνίᾳ Πανεπιστημίῳ κολλεγίῳ Corpus Christi. Μεγάλῃ φιλολογικῇ ὑπόληψιν ἐκτήσατο ἐκ δύο ποιημάτων του Λατινιστῆ γραφέντων, τὸ μὲν ἐν ἔτει 1692 ἡ μάχη τῆς La Hogue, τὸ δὲ τὸ 1694 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς βασιλείσεως

Mary. Ἐν ἔτει 1698 ἐπισκέφη τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν, διέμεινε δ' ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τετραετίαν ὡς ἐφημέριος. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν τὸ 1705, ἐγένετο ἱερεὺς τῆς βασιλείσεως, ἤρξατο δὲ καταγινόμενος εἰς φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς συγγραφάς. Ἀπέθανε τὸ 1733. Ἐγράφη: Inscriptio Sigœa Antiquissima, 1721; Dissertation of certain medals struck at Smyrna in order of Physicians; Antiquitates Asiaticæ christianam ceram antedecedentes, 1728; κτλ.

(Bl. Lechevalier Voyage dans le Croade σ. 17 καὶ 154).

Τὸν Frédéric Hasselquist (1749) γράψαντα Voyage dans le Levant, dans les années 1749, 50, 51, et 52 publié par Ch. Linnæus.

Ἦτο Σουηδὸς φυσιοδίφης, γεννηθεὶς τὸ 1722 εἰς Taernvalla, καὶ εἰς τῶν διαπρεπεστάτων μαθητῶν τοῦ Λινναίου. Τῇ συμβουλῇ τοῦ Λινναίου ἐπεχείρησεν ἐν ἔτει 1749 περιηγήσασθαι εἰς Παλαιστίνην, συνέλεξε δὲ τὰ σπανιώτερα ἀντικείμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐτοιμος ὦν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Εὐρώπην, ἀπέθανε ἐν Σμύρνῃ τὸ 1752. Τὰς ἐρεῦνας τοῦ ἐδημοσίωσεν ὁ διδάσκαλός του Λινναίος, ὑπὸ τὸν τίτλον Iter Palestinum, σουηδιστῆ ἐν Στουχόλμῃ τὸ 1757, μετεφράσθησαν δὲ Ἀγγλιστῆ τὸ 1766 καὶ Γαλλιστῆ τὸ 1769 εἰς τόμ. 2 εἰς 12ον ὑπὸ τοῦ M. Ant. Eidous, (φιλόλογος, γεννηθεὶς ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἀποθανὼν περὶ τὰ τέλη τοῦ 18 αἰῶνος). Bl. Guérard et Barbier. Les supercheries littéraires et les ouvrages anonymes.

(Ἔπεται συνέχεια).

Α. Α. Κ.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ NABARRAIΟΙ EN ΒΑΒΥΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΟΝΙΚΟΝ ΔΟΥΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΑΣΗΝΩΝ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῶν.

ANTONIOY RUBIO Y LLUCH (Συνέχεια ἰδὲ σελ. 407.)

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος (1282) ἐν τῇ ἀρχῇ Ἀνδρόνικος, τὰ μέγιστα πιεζόμενος καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν μέχρις αὐτῆς τῆς βασιλευσῆς προδάντων Τούρκων ὑπὸ τὸν Ὀσμάν, ἐμισθώσατο πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐξ αὐτῶν κινδύνου καὶ ἐδραίωσεν τοῦ σαλευομένου ἀρτίπαγους αὐτοῦ θρόνου τὴν ἀφ' ἐαυτοῦ προσερχθεῖσαν ἑταιρεία τῶν Καταλωνῶν, εἰτινες τότε κατὰ πρῶτον ἀνεφάνθησαν ἐν Ἀνατολῇ· τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς μετέπειτα ἀληθοῦς καταπλημμυρίσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν καταλωνικῶν ὀρδῶν.

Ἡ μεγάλη ἑταιρεία τῶν Καταλωνῶν, ἡ Κομπάνια, τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Μωρέως, ἡ συμμορία αὕτη, ἡ μόνον σκοπὸν τὸ κακούργημα, τὴν διαρπαγὴν καὶ τὸν φόνον ἔχουσα, ἐν ἣ εὕρισκον θέσιν καὶ προαγωγὴν τὰ μάλλον φαῦλα στοιχεῖα, τὰ ἐκθράσματα οὕτως εἰπεῖν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ἧτις ἀπορῶν πῶς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀναρχίας σπαριζομένη ἠδυνήθη, ἐναντίον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἀρχῶν περὶ ἠθικῆς, καὶ προσδεύση καὶ τοιαῦτα στρατιωτικὰ κατορθώματα νὰ ἐπιτελήσῃ· ὁ συρφετός, ὁ ἐκ τυχοδιωκτῶν ἐκ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων διαφόρων ἐθνικοτήτων, οἷον τῶν Καταλωνῶν ἢ ὡς συνηθέστερον ἀποκαλοῦνται Καταλωνῶν, τῶν καθὸ πολυαριθμοτέρων εἰς τὴν ἑταιρείαν ὄλην τὸ ὄνομα παρασχόντων· τῶν θηριωδῶν Ἀλμογαβάρων, οὓς ἤκουε τις ἀκονίζοντας πρὸ τῆς μάχης τὰς λόγχας καὶ τὰ ξίφη, ὡς

ἐν ᾧ δέον πρὸς σφαγὴν βεῶν ἢ προδάντων, τῶν Ἀραγωνίων καὶ ἄλλων ἰβηρικῶν φύλων, ἀποτελούμενος, ἐπέπρωτο διὰ τῆς εἰς Ἀνατολήν μεταναστεύσεως πρὸς διασῶσιν δῆθεν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ἀπὸ τῆς κατακτητικῆς βουλμίας τῶς Τούρκων νὰ ἐπενέγῃ μῦρια δεῖνὰ εἰς αὐτὴν. Δίδει, νὰ μὲν ἐπιφανεῖς νίκαις ἤραυτο οἱ Καταλωνοὶ κατὰ τῶν Τούρκων ἐξασφαλίσαντες οὕτω πρόσκαιρον εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν εἰς τὸ τοῦ Ἀνδρόνικου κράτος, διακρινέντες δὲ ἐνταῦθα ἐπίσης ὡς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ Καρόλου Α' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ τοῦ οἴκου τῆς Ἀραγωνίας, χάριν τῆς Σικελίας, πολέμῳ τῷ ἐπικαλούμενῳ τοῦ αἰκελικοῦ ἑσπερίου (1282—1303), ἐπιάνδρεια, πλὴν οὐχ ἤττον καὶ ἐπὶ ἀκατονομάστῳ ὠμότητι καὶ θηριωδίᾳ, διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος ἀντήμειψε τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγούς Ρογῆρον de Flor καὶ Βρανζέρον d'Entença, δούς εἰς μὲν τὸν τελευταῖον τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου δούκου, δι' οὐ πρότερον, ἅμα τῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξει αὐτοῦ ἔπι κεφαλῆς τῆς ἑταιρείας, εἰς περιβολὴν τὸν ἀπαίτησαν αὐτοῦ Ρογῆρον, τοῦτον δὲ προαγαθὸν εἰς τὸ τοῦ Καίσαρος, ἤτοι αὐτοκράτορος στρατηγῶν, δι' οὐ ἐδίδετο αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν ἰμάτια κυανόχροα χρυσοῦ παρυφασμένα καὶ σιαδέιον χρυσοκόκκινον συρματέτινον, παρακαθήμενον δὲ τῷ αὐτοκράτῳ ἐπὶ θρόνου ὀλίγον τι χαμηλοτέρου, ἐκδικαίειν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου· ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τοὺς ἐπήλυδας ἀντιζηλιαί· τῶν Ἑλλήνων, ὁ μάλλον ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Γεωργίου φόνος τοῦ Ρογῆρου, ἡ παραβίασις τῶν ὑποσχέσεων καὶ συμβάσεων ἐκ μέρους δῆθεν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν λοιπῶν Γραικῶν, ὡς διετεινόντο οἱ Καταλωνοὶ, ἐπέφερον τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐπιζητουμένην ρῆξιν. Αἱ μάχαι διεδέχοντο τὰς μάχαι· τὸ αἷμα ἔρρεεν ποταμῶν. Ὁ Μουντάσερ, περιγράφων τὴν πρὸ τοῦ Καλλίου (Καλλιπόλεως), ὅθεν

τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὰ ζῆματα καὶ ἡ χαρμονὴ καὶ ὁ κρότος τῶν συγχρουομένων ποτηρίων ἐξεγείρει τὴν ἠχὰ τῶν βράχων καὶ μετ' αὐτῆς τὰ πνεύματα τοῦ πύργου, ὅπως καὶ ταῦτα συμμετάσχωσι τῆς χάρας καὶ εὐθυμίας τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἐὰν ἡ εὐγενὴς δεσποινὶς δὲ Λιχτενστάιν, ἐὰν ὁ Γεώργιος καὶ ὁ γέρον ἱπποδότης ἀνίστανται μετὰ τῶν πνευμάτων τούτων, ἐὰν ὁ πιστὸς μουσικὸς ἐξέρχεται τοῦ τάφου του κατὰ τὰς ἑαρινὰς ἡμέρας καὶ ὅπως συνειθίζε νὰ πράττῃ ὅτε εἴη, ἀνέρχεται εἰς τὸν πύργον ὅπως λαμπρύνῃ τὴν ἐορτὴν διὰ τῶν ἀσμάτων του καὶ τῆς μουσικῆς του, ταῦτο ἀγνωσοῦμεν παντελῶς· ἀλλ' ὅταν καθήμενοι ἐπὶ τῶν βράχων ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης θεώμεθα τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ἀμιλοῦμεν περὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν ὅταν ὁ ἥλιος κατῆρχετο βαθμηδὸν καὶ ὁ μικρὸς πύργος μόνος, γελῶσι καὶ εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀπομονώσει τοῦ ἀνεπαύετο

ὡς ἐξ ὀρμητηρίου οἱ Καταλωνοὶ ἐδῆουν πᾶσαν τὴν πέριξ χώραν, μάχην, βεβαίως ὅτι πλέον τῶν εἰκοσακισχιλίων μὲν πεζῶν, ἑξακισχιλίων δὲ ἱππέων εἶχον φωνεῦθ' αὐτὴν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἢ ἐρῆμωσις δὲ καὶ ἡ καταστροφή, ἡ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον Σαυθῶν ἰσημία, ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀζύθησιν αὐτῆς καταστάσεως.

Ἐν ἔτει 1308 εὐρίσκομεν τοὺς Καταλωνοὺς, ἐναπομειναντας μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Thibaude de Cepoy σύλληψιν καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ Ροκαφὸρ εἰς τὰς φυλακάς τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πείνης, ἀνευ κυρίου στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, ὠχυρωμένους ἐν Κασσανδρείᾳ. Ἡ ὡς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐρῆμώσεως καὶ ἀποροφῆσεως τῆς πέριξ χώρας παντελῆς ἄλλειψις ζωοτροφῶν ἠνάγκασεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολλοῦ (ἀρχὰς 1039) νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονικῆς, ἐν ἣ ἤλιπζον νὰ εὐρωσι λείαν πολλὴν ἀποτυχούσης δὲ τῆς ἀποπέρας ταύτης οἱ Καταλωνοὶ, μὴ τολμήσαντες νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς Μακεδονίαν, ἐν ἣ εἶχον συγκεντρωθῆ τὰ βυζαντινὰ στρατεύματα ὑπὸ τὸν Χανδρηνὸν καὶ ἀποκλείσῃ τὰ εἰς αὐτὴν ἄγοντα στενά, καὶ ἰδόντες ὅτι δὲν ὑπέλειπετο αὐτοῖς ἄλλη διέξοδος, προσέβησαν πρὸς νότον, ἀναθέντες τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐκστρατείας εἰς τὸν καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ Ροκαφὸρ γενικῶν καὶ ἐπίτιμον οὕτως εἰπεῖν ἀρχηγὸν Γάλλον Thibaude de Cepoy· διελθόντες τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, εἰσέβαλον εἰς τὸ κράτος Ἰωάννου Δούκα τοῦ Β', ὅστις ὑπὸ τὸν τίτλον ἡγεμόνος τῆς Θεσσαλοβλαχίας ἢ ἀπλῶς Βλαχίας ἤρχεν ἀπάσης τῆς Θεσσαλίας· ἐνταῦθα, εὐρόντες παρ' αὐτοῦ καλὴν ὑποδοχὴν καὶ ἀφθονα τὰ πρὸς συντήρησιν μέσα, ἐγκατέστησαν ἐπὶ τινα χρόνον, ἀπὸ τοῦ ἔαρος 1390—1310, ὅτε ἐγκαταλιπόντες αὐτοὺς, χάριν τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Νεαπόλεως τιμαριῶν αὐτοῦ, τοῦ Cepoy, ἐξέλεξαν τέσσαρας νέους ἀρχηγούς, ἐξ ὧν δύο μὲν ἦσαν ἱππῶται

Καταλωνοί, εἰς Ἀδαλιῶς (Adalil—δηγός), καὶ εἰς ἐπίσημος ἐκ τῶν Ἀλμογαβάρων διοικητῆς λόχου, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων ἐκείνου καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὰ τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Ἀλμυροῦ παρὰ τὸν παρασηπτικὸν κόλπον ἐκτεινόμενου, σύνορα. Τοῦτο μαθὼν ὁ τῶν Ἀθηνῶν δούξ Γωτιέρος de Brienne, ὅστις ἄρτι εἶχε διαδεχθῆ ἐν τῇ ἀρχῇ τὸν ἐξ ἀδελφον αὐτοῦ Γουίδωνα B' de la Roche, πέμπει πρὸς αὐτοὺς τὸν ἐπιστήθιον οἶλον του Ρογῆρον Deslaur de Rousillon, ἵνα τοῖς προτεινῇ τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐπὶ ἀδρῶ μισθῷ πρόσληψιν πρὸς καταπολέμησιν τῶν διὰ συνεχῶν κατὰ τὰ σύνορα εἰσβολῶν παρενοχλούντων αὐτὸν γειτόνων, τοῦ τε δεσπότου τῆς Ἡπείρου Θωμά καὶ τοῦ τῆς Βλαχίας ἡγεμόνος Ἰωάννου Β'. Αἱ προτάσεις τοῦ δούκου ἐγένοντο μετὰ μεγίστης χάρας δεκταί· παράπαντα δὲ οἱ εἰς 3500 ἱππεῖς καὶ 3000 πεζοὺς συμποσούμενοι Καταλωνοὶ διέβησαν τὰ σύνορα (ἐντὸς ἔτι τοῦ θέρους τοῦ 1310) καὶ ἠνώθησαν μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Γωτιέρου, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὤφειλε νὰ πληρῶνῃ κατὰ μῆνα εἰς ἑκάστον τῶν μὲν βαρέως ὀπλισμένων ἱππέων 4 οὐγκίας, τῶν δὲ ἐλαφρῶν ἱππέων 2 οὐγκίας καὶ ἀνὰ 1 οὐγκίαν τέλος εἰς τοὺς πεζοὺς, καὶ ταῦτα προπληρωτέα δι' ἑξ μῆνας.

(Ἔπεται συνέχεια).

Κ. Α. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Δευκοόλυνες διαζυγίων. Ἐν τιμὴ προσφάτῳ αὐτοῦ πραγματείας ὁ περίπυστος Γάλλος νομοδιδάσκαλος Glasson ἀποφαίνεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀντίκειται καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸ παρά τῆς Πολιτείας ἐπιψηφισθῆν ἐν Γαλλίᾳ διαζυγίον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν παραδέχεται τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἐπιτρέπει ὅμως ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ ἐν δεδομέναις τισὶ περιπτώσεσι, αἵτινες εἰσι κατὰ πολὺ πολυαριθμότεραι τῶν κατὰ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν δικαιολογούντων τὸ διαζυγίον. Δυνατὸν ἐπομένως λόγοι ἀκυρώσεως νὰ συνπαύρωσι μετὰ αἰτίων διαζυγίου, καὶ τότε δύναται οἱ διαζευγνύμενοι σύζυγοι, ἐὰν συμφέρον αὐτοῖς, νὰ κανονίσωσι τὴν θέσιν αὐτῶν ἐνώπιον τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πιστεύει ὁ Γάλλος νομομαθὴς ὅτι τὸ κανονικὸν δίκαιον δὲν πρέπει νὰ ἐμπνέη σπουδαίους φόβους εἰς τὰ διαμαχόμενα μέρη, ἀτινα δύναται οὕτω νὰ ἱκανοποιήσωσι συνάμα καὶ τὴν συνείδησιν αὐτῶν καὶ τὰ κοσμικὰ τῶν συμφέροντα, ἀπευθυνόμενα πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ γάμου μετὰ τὴν ἐνώπιον τῆς κοσμικῆς δικαιοσύνης ἐπίτευξιν τοῦ διαζυγίου.

Νέα ἐπιχειρήσις τοῦ Λεσσέφ. Ὁ δαμόνιος οὗτος σκαπανεὺς τῆς γῆς, δὲν ἐννοεῖ νὰ παραιτηθῆ τῶν μεγαλεπι-

τὰ Ῥωμαϊκὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ Οὐλρίχου θεωροῦνται καὶ παριστάνονται ὡς μῦθοι. Ὁ ἱστορικὸς τ' ἀποκρούει ὡς ἐποποιῶν καὶ ἀναμιμνήσκειται τις αὐτῶν μόνον ὅταν αἰς ἀμιμνήσκειται ἐπὶ τῶν ὑφωμάτων τῆς Λιχτενστάιν περὶ τοῦ δούκου ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα ἤρχετο εἰς τὸν πύργον καὶ ὅταν αἰς δεκνύσῃ τὴν γέφυραν τοῦ Κατγκεν, τὸ μέρος, εἰς ὃ ὁ ἀκατάβλητος πρίγκιψ ἐποίησατο τὸ κινδυνώδες ἐκεῖνο ἄλμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νέκαρ.

Καὶ αἱ παραδόσεις αὗται μοι φαίνονται ὡς ἀόριστοι σκιαὶ ἀεὶ μεγάλης προεξοχῆ δρους προβάλλει ἐν τῇ ὀμίχλῃ τῆς κοιλάδος καὶ ὁ ψυχρὸς παρατηρητὴς μειδιάσθαι θέλησῃ ν' ἀποδώσῃσιν αὐταῖς ζωὴν πραγματικὴν καὶ χρώματα μεταμορφῶντα αὐτάς εἰς ζῶσαν εἰκόνα. Ὁ ἀρχαῖος πύργος Λιχτενστάιν ἐξέλιπεν ἐπίσης πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεμελιῶν ἐγείρεται κωνηγητικὴ οἰκία τόσον ἐλαφρὰ καὶ τόσον ἀρχαία, ὅσον τὰ

ἀνάκτορα ἐκεῖνα τῆς Ἰσπανίας, ἀτινα οἰκοδομοῦσιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπὶ ἀρχαίων θεμελιῶν. Αἱ ἀθηναὶ καὶ εὐροροὶ ἐξοχαί τῆς Βυρτεμβέργης ἐκτείνονται πάντοτε ὅπως ἄλλοτε πρὸ θελομένων ὀφθαλμῶν, ὅπως ὅτε ἡ Μαρία, πλησίον τοῦ πεφιλημένου τῆς ἐθεάτο αὐτοῦς ἐκ τοῦ πύργου τῆς καὶ ὁ δυστυχέστερος τῶν πριγκίπων ἔρριπε τὸ τελευταῖον βλέμμα ἀποχαριτισμοῦ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἀνωθεν τῶν παραθύρων τῆς Λιχτενστάιν.

Σῶζονται πρὸς τούτους ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰγλή των καὶ μεγαλοπρεπεῖα τὰ ὑπόγεια δώματα, ἀτινα ἐφ' ὀξένησαν ἄλλοτε τὸν προγεγραμμένον καὶ τὰ ψιθυρίζοντα ὕδατα, ἀτινα κρημνίζονται εἰς μυστηριώδη ἀβύσσον, φαίνονται διηγουμένα τὰς πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθείσας παραδόσεις.

Εἶνε καλὴ συνθήκη, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης νὰ μεταβαίνωσι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν Λιχτενστάιν καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Οὐλρίχου· ἑκατοστῶς ὠραίων τῆς

Σουαθίας παιδων καὶ θελητικώταται γυναικες συνοδευόμεναι ὑπ' ἀνδρῶν καὶ νεανίων ἀναρριχῶνται τὰ ὄρη, κατέχονται εἰς τὸ ὑπόγειον, οὐ αἱ κρυστάλλιναι παρειαὶ κατὰ μύριους τρόπους ἀντανακλῶσι τὸ φῶς, πληροῦσαι τὸ σπήλαιον ἀσμάτων καὶ τείνουσι τὸ οὖς εἰς τὴν ἠχὰ αὐτοῦ συνοδευομένην ὑπὸ μελωδικοῦ ψιθύρου τῶν καταπιπτόντων εἰς τὴν ἀβύσσον ὕδατων. Θαυμάζουσι τὰ ἔργα τῆς φύσεως, ἧτις ἐπιδεικνύεται τόσον ὠραία ὑπὸ τῆς γλυκείας τοῦ ἡλίου ἀκτίνης καὶ τὴν φαιδρὰν χλόην τῶν ἀγρῶν. Ἐπειτα ἀνέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς καὶ ἡ γῆ φαίνεται αὐτοῖς ὠραιότερα ἢ πρότερον. Ὁ δρόμος ὁδηγεῖ πάντοτε αὐτοὺς εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Λιχτενστάιν καὶ ὅταν οἱ ἄνδρες περιστοιχούμενοι ὑπὸ ὠραίων γυναικῶν καὶ κρατούντες τὸ κύπελλον θεῶνται τὰς εὐρείας ἐκείνας καὶ ἀνθοστολίτους ἐξοχὰς ὕμνουσι τὰ γελόντα ὄρη των καὶ τὴν εὐτυχῆ των χώραν, τότε ἀναγεννῶνται ἐν Λιχτενστάιν, ὅπως κατὰ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

βόλων σχεδίων, δι' ὧν πειράται οὐδὲν ἦττον ἢ νὰ ἐπιφέρῃ ριζικὴν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς ὑδρογείου Σφαιρας. Μετὰ τὰ γνωστὰ ἔργα αὐτοῦ, ἄτινα δικαίως ἀνεκέρησαν αὐτὸν ὡς μίαν τῶν σπανίων μεγαλοφυῶν τῆς Οἰκουμένης, ἀνέλαβεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸ μυθῶδες ἔργον τῆς κατασκευῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης ἐν Τύνιδι. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἠγόρευσε τελευταίως ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ὑπέδειξε δὲ ὅτι αὐτὸς τε καὶ οἱ συνεταῖροί αὐτοῦ, μετέβαλον τοὺς ἀρχικούς ὄρους τοῦ προβλήματος καὶ πρὸ τῆς κατασκευῆς τῆς θαλάσσης, ἐσκέφθησαν νὰ προκαλέσωσι συνοικισμόν περὶ τὰς ἀλμυρὰς ἐκείνας λίμνας. αἰτίνες καλύπτουσι τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀλγερίας, καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν ὁποίων πρόκειται ν' ἀποτελεσθῇ ἡ μεγάλη θάλασσα. Ἀρκοῦνται ἐπομένως ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἀνόρουξιν ἀρτεσιανῶν φρεάτων, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν διαφόρων κέντρων πληθυσμῶν προωρισμένων νὰ καταστῶσι μεγάλαι παράλιοι πόλεις. Ὅταν ὁ τόπος ἀρξῆται παράγων καὶ τι πλεόν τῶν ἀλμυρῶν οὐσιῶν, αἱ δὲ μέλλουσαι ἀκταὶ καλυφθῶσιν ὑπὸ πόλεων πολυαριθμῶν, ἱκανῶν νὰ παρέχουσιν τροφὴν εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης, θ' ἀνασκάψωσι τὴν διόρυγα καὶ θ' ἀφίσωσι νὰ πληρωθῶσιν αἱ λίμναι. Τὸ νέον τούτο πρόγραμμα ἤρξατο πραγματοποιοῦμενον, κατὰ τὰς διαθεβαιώσεις δὲ τοῦ κ. Λεοσέψ, ἤρξατο ἤδη ἀποφέρειν θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἐν τούτοις τὰ σχόλια, αἱ εἰρωνεῖαι καὶ αἱ ἐπικρίσεις δὲν παύονται παρακολουθοῦσαι τὴν ἐργασίαν ταύτην τοῦ μεγάλου ἀνδρός, οἱ δὲ ἀντίπαλοι αὐτοῦ, διαθεβαιούσιν ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις θ' ἀναγῆται ὀριστικῶς. Τὰ αἷτια τῆς ἀποζητήσεως κατ' αὐτούς, τῶν ἀλμυρῶν ἐκείνων λιμνῶν, ἐπιδρῶσιν αἰετοποτε κατὰ νόμους σταθεροῦς, οἵτινες τὰ αὐτὰ φαινόμενα θ' ἀπαράγῃ πάντοτε. Ὡς μέσα συγκοινωνίας, οἱ σιδηρόδρομοι εἰσὶ προτιμότεροι τῆς μελετωμένης θαλάσσης, ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ τῆς καλλιεργείας τῆς ἀλιείας, τὸ μόνον ἐξ αὐτῆς πλεονέκτημα θ' ἦτον ὅτι οἱ ἀλιεῦμένοι ἰχθύες ἤθελον εἰσθαι καθ' ὄλοκληρίαν ἀλμυροί. Μόνον εἰς σειρὰν ὑποβρυχίων φαινομένων, ἄτινα ἐλάβον χώραν ἐν ταῖς στενοῖς τῆς Γιβραλτάρης μεταξύ, Ταρίφας καὶ Σέτας, σφίλλεται ἢ μὴ συμπηξίς τῆς Μεσογείου εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ καταστῇ παραπλησία πρὸς τὰς γνωστὰς ἀλμυρὰς λίμνας τῆς Ἀλγερίας. Ἐσωτερικὴ θάλασσα στερνωμένη τῶν αὐτῶν φυσικῶν μέσων τῆς μεταβολῆς τῆς πίεσεως τῶν ὑδάτων αὐτῆς, ἤθελε θῆται ἢ βραδίον, καταστῆ ἀπλοῦς σφῆρα κλαπός.

Πρόγραμμα ἐδοχικῶν ὀδικῶν κατεργείων. Ὁ δὲ κῆπος πλουτισθὲν ὑπὸ διαφόρων ἀνθῶν τῆς φύσεως ἄγρια. Ἡ Διεύθυνσις.

1. Χρωματολογία. Ἦτοι περὶ φύσεως, ὀνομασίας καὶ τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν χρωμάτων παρὰ τε τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ *Ἀνδρέου Κορδέλλα*, (μεταλλειολόγου καὶ καθηγητοῦ τῆς Ὀρυκτολογίας καὶ Γεωλογίας ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων) μετὰ 11 πινάκων ἐγγράφων.

2. Ἀριθμητικὴ, ἐρανισθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα εὐμεθῶς, πολλοῖς δὲ καὶ παντοίοις ἀριθμητικοῖς προβλήμασι καὶ παραδείγμασι πλουτισθεῖσα, ὑπὸ *Μελχισεδέκ Νομοφύλακος Ναξίου* τοῦ ἐκ τῆς μεγίστης μονῆς τοῦ Βατοπεδίου.

3. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος μετ' εἰκόνων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος ὑπὸ *Σ. Π. Λάμπρου*. (Τεύχος δέκατον ἕκτον).

4. Συλλογὴ ἀρχαιολογικῶν νόμων, διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων ὑπὸ τῆς Γενικῆς ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων.

5. Σύντομος ἀνθρωπολογία μετὰ ὑγιεινῶν παραγγελιμάτων πρὸς χρῆσιν τῶν δημ. σχολείων ὑπὸ *Π. Κασίμη*.

6. Ἐμμετρος μετάφρασις τῆς Ζ. φάφωδίας τῆς Ἰλιάδος ὑπὸ *Ἀλεξίου Π. Μίση*.

7. Κανονισμὸς καὶ γενικὸν πρόγραμμα τοῦ ἐν Πέραν ἐκπαιδευτηρίου *Ι. Βασιματζίδου* ἐν Κωνσταντινουπόλει.

8. Τὸ ἐν Κερκυρᾷ ἐλληνικὸν ἐκπαιδευτηριὸν *Π. Α. Οἰκονόμου*, (ἔτος ΙΖ'. ἀπὸ τῆς συστάσεως 1886).

9. Πρόγραμμα τῶν κατὰ τὸ 30ὸν σχολικὸν ἔτος 1886—1887 διδασκόμενων μαθημάτων ἐν τῷ ἐν Γαλαξίῳ ἐλληνικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῷ ὑπὸ *Α. Ν. Βασιλῆ* διευθυνομένῳ.

10. Μεσαιωνικὰ νομίσματα τῶν Δυναστῶν τῆς Χίου ὑπὸ *Παύλου Λάμπρου*.

11. Λόγοι ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς 24 καὶ 31 Μαΐου 1886 Ἀριστείδου Οἰκοδόμου.

Περὶ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀνωτέρω βιβλίων θέλωμεν γράψῃ ἐν τοῖς φιλολόγοις.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

Ὁ Ἀκρίτας κατὰ τὰ κείμενα καὶ τὰς παραδόσεις. [Μελέτη περὶ τοῦ γένους καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ἐκ τε τῶν παραδόσεων καὶ ἐκ τῶν κειμένων ὑπὸ *Τρ. Ι. Σινάρον*. Ἡ ἀξία τοῦ Ἀκρίτα, ὡς προσώπου ἱστανικοῦ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἰσχυρῶς ἐκ τῆς ἐστρατηγικῆς Φυλοσοφίας, τοῦ ἐσχάτου τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ βίος αὐτοῦ εἶναι ἀξιοσπουδαστὸς τῷ ὄντι ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἱστορίας τῆς τε Ἀνατολῆς ἐν ἡμέρῃ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθ' ὅλον.

Παικτικὸς ἀνθῶν. [Περὶθίκον ἐκδοθὲν ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ *Ι. Γ. Τσακασιάνου* καὶ ὑποσχόμενον ὅτι θ' ἀκαταστήληθῃς Ἑλληνικὴ ποιητικὴ Ἀρθολογία, ἐν ἧ θ' ἀκαταχωρισθῶσι ἀνέκδοτά τε καὶ ἐκδομένα. Τὸ πρῶτον φυλλάδιον ἐκδοθήσεται λίαν προσεχῶς].

Συλλογὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων κωμῶδίων χάριν τῶν ἐραστῶν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. (Ἐκαστον μῆνα θέλει ἐκδίδοται ἀνὰ ἓν τεύχος ἐξ ἑπτὰ τυπογραφικῶν φύλλων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Ἀριστείδου Ε. Βλαστοῦ.

Ἐρμηνεῖα τοῦ περὶ πτωχέσεως Νόμου, μετάφρασις τῶν δικηγόρων κκ. *Ι. Ε. Ράβη* καὶ *Ι. Μοσχάκη*, ἐκ τοῦ ἀρίστου συγγράμματος τῶν διαπρεπῶν Γάλλων συγγραφέων *Lyon-Caen et Renault* μετὰ πολλῶν σημειώσεων τῆς σχετικῆς Ἑλληνικῆς Νομολογίας καὶ διαφόρων ὑποδειγμάτων. Ἡ ἔκδοσις γενήσεται κατὰ τεύχη: τὸ ὅλον ἀπαρτισθήσεται ἐξ ὀκτώ τευχῶν ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων ἐκάστου, ἡ δὲ τιμὴ ἐκάστου τεύχους ὀρίσθη εἰς δραχμὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν. Τὸ πρῶτον τεύχος ἐκδοθήσεται προσεχῶς.

Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ὑπὸ *Ch. Lyon-Caen et L. Renault* καθηγητῶν.

Τὸ σύγγραμμα τούτο μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῶν κ.κ. *Σ. Μπαλάνου* καὶ *Γ. Μελισσοῦ* δικηγόρων, δημοσιευθήσεται περιοδικῶς κατὰ τεύχη πλουτισθήσεται ἐκ προσεκτικῶς διὰ διαφόρων παρατηρήσεων καὶ τῆς παραθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νομολογίας, πρὸς δὲ καὶ μετὰ παραλληλισμοῦ πρὸς διαφόρους διατάξεις τοῦ γερμανικοῦ καὶ ἰταλικοῦ Κώδικος.

Ἐκαστον τεύχος συγκαίμενον ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων καὶ ἐκτυπούμενον μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας καὶ ἐπιμέλειας ἀγγλικῶν, τιμᾶται δραχμῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου *Θ. Παππαλεξανδροῦ* καὶ *Α. Παππαγεωργίου*, ἀδῶς Ὁφθαλμιατρείου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

149. Στοιχειώδης. Ἐμ' ἱερὸν βουνό Ἄλλ' ἐὰν τὸ πρῶτόν μου μὴ ἀπαίρησις γράμμα Καὶ θέσης εἰς τὴν λήγουσαν τὸν τόνον μου συνάμα Ταχύπουν ζῶον, φίλας, ἀμέσως θ' ἀγῶ.

150. Ἐμ' ἄγριον θηρίον Τῶν ψυχροτάτων τόπων Μ' ἂν χάσω ἐν στοιχείῳ, Ἐμ' ἢ πολὺτιμος τροφή καὶ πρώτη τῶν ἀνθρώπων.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤῶΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚῶΝ ΑΣΚΗΣΕῶΝ ΤΟΥ ΑΡ. 130. 147. Ἀγριός. Ἀγριός. 148. Ἀλέξανδρος Ἄνδρος.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Τὸ ἐν τῇ περὶ Μαγιάδιδος καὶ βιολίου διατριβῇ ἀπάντων, ἀριθ. 127, στ. α', σελ. 363 πρῶτον ἡμαρτὸς γραπτῶν παρτίματος, ὁμοίαν καὶ τὸ αὐτό: στ. α', σελ. 364, Ἰωσήφ Φλαβίου. Ἰωσήφου Φλαβίου. Τὸ, ἀριθ. 130, στ. β', σελ. 401, εὐστροφον μετὰ γραπτῶν εὐτροχόν, καὶ τὸ κύριον ὄνομα *Μεῖβόμενον, Μεῖβωμιον*.

Ἡ πρὸς τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν ἀπάντησις τοῦ κ. *Ι. Σκυλίτση* ἔλλειψις χώρου δημοσιευθήσεται εἰς τὸ προσεχές.